

PT 7990

.H6

Copy 1

PT 7990

.H6

Copy 1

Nordisk

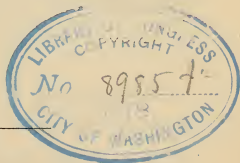
Folke-Sangbog,

nærmest til Brug for

Det nordiske folk i Amerika,

samlet og udgivet af

Jak. Holm, O. Kirkeberg og H. Rosenstand.



Chicago.

C. Rasmussens Forlag.

PT 7990
.H6

Forord.

Den Sangbog, som her bydes det nordiske Folk i Amerika, til Brug ved større og mindre Møder, har vi udgivet i det Haab derved om muligt at afhjælpe et Savn, som er begyndt at føles herovre pga de Steder og i de Kredse, hvor der er lidt aandeligt Liv oppe. Vi erkender, at hjemme er der flere Samlinger, som er bedre og rigere end denne, som vi her byder vore Landsmænd, men ved at forsendes og fortolkes bliver en Sangbog hjemmefra dyrere end sli­g en Bog bør være, og det er et Hensyn, som vi ogsaa har havt for Øje ved Udgivelsen af denne, som vor Forlægger, Boghandler C. Rasmussen i Chicago, har lovet at sælge for 30 Cents. Og gid saa dette Udvalg af Sange, som vi efter bedste Skjøn har gjort i Samraad med hinanden, maa bidrage lidt til at vække og styrke Samfundslivet iblandt os baade i folkelig og kirkelig Retning.

Udgiverne.

Entered, according to Act of Congress, in the year 1878, by
C. RASMUSSEN,
in the office of the Librarian of Congress, at Washington, D.C.

1. Menneſte-Levnetsløbet.

1.

Egen Tone.

Jeg veed en Kilde ſaa ſommersval,
Saa kvægende ſød at nyde;
I Hytternes Bo ſom i Højelofts Sal
Dens rullende Bølger flyde!

Thi dybt den rinder fra Kvindens Bryſt
Med himmelfke Billeder omme.
Den kvæged os førſt, da vor Moders Røſt
Afløkked os Smilet i Drømme.

Da vaagned' en Kraft i vor ſpæde Barm,
Da løſtes den lamme Tunge;
Vi drak os af Bølgerne stærk og varm
Dg lærte om Livet at ſjunge.

Fra Himlen laante det rige Væld
Sin Magt over Barne-Svøbet;
Dg dejlig det risler til Livets Kvæld
Befſignende Levnetsløbet.

Naar hun, den Milde, i Hjemmets Bo
Opammer saa kjærlig de Unge
Dg lægger Fædrenes Maal og Tro
Paa deres stammende Tunge, —

Da strømmer Kilden saa sød og sval
Til hjærtelig Lyst og Glæde!
Den risler som Bækken i Sommerdal
Dg vander de Blomster spæde.

Ja, dybt fra Bældet i Kvindens Barm
Vort favreste Haab sig hæver;
Naar Hjærtet i Folket har Lue varm,
Da Folket i Sandhed lever.

Saa hil da Kvindens den skjulte Magt
Med Fremtids-Haabet i Eje;
Dg hil, hvad hun os paa Læben har lagt
Til Lys over Livets Veje!

Ja leve højt i vort gamle Nord,
Den trofaste Folke-Amme!
Hun sprede sin Ynde i Folkets Spor!
For hende skal Hjærtet flamme!

A. Reitan.

2.

Tone: Bingebe Skarer.

Ord, som kan slagre højt mod Himlens Buer
Syng om de fagre Hjærtelivets Luer;
Kvæd om de milde, dybe, stærke, stille
Kræfter hos Kvinden i Nord!

Ton om den Højes Mod, mer stærkt end Staalet
Frigga, som højes ej ved Baldersbaalet,
Hun, som kan kvæde, selv hvor Guder græde,
Kvæde om Glæder paany!

Kling om de sømme Længsler dybt i Dale,
Frejas Guldstrømme hist i Folkvangs Sale;
Minder om Eden, Ungdomskærligheden,
Lykkens Gulbalder paa Jord!

Syng, saa det lyder over Mark og Fjelde,
Om Iduns Dyder, Ungdomskraft og Vælde,
Disen, som tænder Haabets Ild, der brænder,
Selv under graanende Haar.

Da har du kvædet om en Kvindes Lykke,
Da har du smedet Kvindens Dronningsmykke.
Da har du bundet Kransen skøn og vundet
Den om den nordiske Mø.

Blomsten i Dale! Nordens kæffe Kvinde!
Duften i Sale og i Hytter inde!
Dig i det Fjerne Frejas gyldne Stjerne
Vinker til Daad og til Fryd.

Eje du Ilden, som til Glæden vækker!
Nyd du af Kilden, som til Døden rækker!
Lyse din Sommer af de bedste Blommer,
Blomsten, som aldrig dør ud!

3.

Tone: Jeg er en lystig Ungerjvænd.

Jeg er en simpel Bondemand
Dg jevn og ligefrem,
Dog elsker jeg min ringe Stand,
Thi i mit lille Hjem —
Der vover Blomster milde
Med Farve og med Duft,
Min er den klare Kilde
Dg min den friske Luft.

Jeg fødtes op ved Fuglesang,
Af den jeg lærte lidt;
Jeg synger, naar jeg føler Trang
At flyve let og frit,
Jeg synger bag ved Ploven
Dg under Leers Klang,
Dg Bakkerne og Skoven
Gi'r Genlyd af min Sang.

Dg naar jeg er af Arbejd træt,
Dg Dagen er forbi,
Min Mand er frisk, mit Sind er let,
Dg jeg er glad og fri;
Dg jeg vil ikke bytte
Med nogen Mand paa Jord,
Dg jeg vil ikke flytte
Fra denne Plet i Nord.

Dg hviler jeg en søje Stund
Dg tager Pen og Bog,
Da kæmper jeg paa Mandens
For Fædreland og Sprog;

Men gælder det at stride
For Frihed, Liv og Fred,
Jeg lægger Alt tilside
Dg gaar i Kampen med.

Mads Hansen.

4.

Egen Tone.

Jeg kører frem gennem Straalefryd
I Søndagsstilhed med Klokkelyd,
Alt løfter Solen fra Myg til Sæden,
Som var den selve Alkærligheden;
Dg Folk forbi mig til Kirke køre,
Snart stiger Sangen for aabne Døre.
— Godt Mod! du hilste paa fler end mig,
Skønt du i Skyndingen saa det ej.

Jeg har det herligste Rejsesølge,
Skønt det sig stundom mon listig dølgje;
Men naar du saa mig saa søndagsglad,
Var det fordi, at vi flere sad.
Dg naar du hørte mig dæmpet synge,
De sad i Tonen som i en Gynge.

Mig følger En med Sjæl saa stor,
For mig hun offrede Alt paa Jord,
Ja hun, som lo, naar min Baad blev krænet,
Dg blev ej bleg under Uvejrshænet,
Ja hun, imellem hvis hvide Arme
Jeg kendte Livets og Troens Barme.

See, deri er jeg af Sneglearten,
At Huset bærer jeg med paa Farten,
Dg den, som tror, det er tungvindt Bør,
Han skulde vide, hvor godt det gjør
At krybe ind under Taget atter,
Hvor hun staar lys under Barnelatter.

Ej maaler Tankens, ej Digtets Søn
Saa høj en Hvalving, saa dyb en Brønd,
Som fra den himmelske Kærlighed
Til der, den spejler i Buggen ned.
Ej Sjælen lyser, ej Hjærtet dugger,
Som naar dit Barn under Bøn du vugger.

Hvo ej har Kærlighed i det smaa,
Han kan ej Mængdens, ej Mindets faa;
Hvo kan ej bygge sit eget Hus,
Hvad stort, han bygger, gaar op i Grus.
Med Sejr fra Moskva til Kartagena —
Han dør dog ensom paa Sankt Helena!

Har først du bygget dig selv et Fæste,
Saa tidt du frelser endog din Næste; —
Skønt Børnehænders og Kvindeværk,
Det Fæste holder din Sjæl saa stærk,
At den gaar hel gennem Kamp og Fare
Dg giver Mod til den største Skare.

Et enkelt Hjem har saa tidt et Land,
Naar ud det sendte dets Frelsermand,
Dg mange tusinde Hjem det var,
Som Landet frelst ifra Slaget bar,
Dg det, som bærer det gennem Freden,
Er Hjemmets Pulsflag i Travlheden.

Trods al det Fine i fremmed Duft,
Helt reen alene er Hjemmets Luft.
Der mødes bare det barnesande,
Og Synden kyskes ifra din Pande;
Til Hjemmet hist staar der aabne Døre;
Thi derfra kom det, og did det føre!

Godt Mod, du Vandrer paa Kirkevej!
Du be'r for dine, for mine jeg,
Thi Bønnen bærer et Stykke frem
Paa Vejen mellem de tvende Hjem,
— I bøjer ind, jeg maa vidre føre,
Mens Salmen stiger for aabne Døre.
— Godt Mod! Du hilste paa fler end mig,
Skønt du i Skyndingen saa det ej.

Bj. Bjørnson.

5.

Egen Tone.

Løft dit Hoved, du raske Gut,
Om et Haab eller to blev brudt,
Blinker et nyt for dit Øje,
Strax det faar Glans af det Høje!

Løft dit Hoved, og see dig om,
Noget er der, som raaber: "Kom!" —
Noget med tusinde Tunger,
Som om Frejdighed sjunger.

Løft dit Hoved; thi i dig selv
Blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
Hvor der med Harper klinger,
Jubler, toner og svinger.

Løft dit Hoved og sjung det ud :
Aldrig fuer du Vaarens Skud ;
Hvor der er gærende Kræfter,
Skyder det Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab
Af det høje, det straalende Haab,
Som over Verden hvælver
Dg i hver Livsgnist skælver.

Bj. Bjørnson.

6.

Egen Tone.

Altid frejdig naar du gaar
Veje, Gud tør kende,
Selv om du til Maalet naar
Først ved Verdens Ende!

Aldrig ræd for Mørkets Magt!
Stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
Skal du aldrig gysse!

Kæmp for alt, hvad du har lært!
Dø, om det saa gælder ;
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Chr. Richardt.

7.

Egen Tone.

Bladet i Bogen sig vender
Let, som man seer,
Under veløvede Hænder,
Let som en Fjer.

Bladet i Skoven sig vender
Lettere dog,
End for veløvede Hænder,
Bladet i Bog.

Bladet i Verden sig vender
Som Lykkespil,
Under usynlige Hænder,
Som Gud det vil.

Bladet, som Herren det vilde,
Vendte sig tidt,
Naar det gik Danemark ilde,
Vendte sig blidt.

Grundtvig.

8.

Egen Tone.

Den Ti, te do drov fra mæ, da blev a saa aaljen,
Som aller a førren ha væn,
Den Ti, te do kommer, som tit do ha skrewn,
A bliwer glaj, som a aller er blewn.

Den Ti, do kund it svær mo vort gammel Nø o Hvi,
— A glemmer vist aller den Ti —
Da svor a, te baade i Lykk aa i Nø,
A tror aa dej te mi salige Dø!

No gaar a da aa sanser aa tænker aa mi Ven,
Hvornær a ska se dæ igen ;
De var saa bedrøve, om læng de sku var,
A bejer te Guj, han ve hjælp vos lidt snar.

Ja vel er a bedrøvet i mi Hjart aa mi Sind,
Men der kan der Jngen se ind ;
E Tysker di ska it ha Mæynk mæ mej,
Di ska it se, hvor a længs etter dej.

A gaar no saa aa bejer saa mindele te Guj
For e Dav, te a ska staa Bruj,
A bejer for vor Kong aa for hver tapre Jens
Aa for den Dav, di ska flytt vos e Græns.

Ja, tro do mæ, aa saa vi e Tysker astej,
E Dav jyst for dej aa for mej,
Saa holder vi et Høtte*), som oller før er næwn.
Vi bliwer glaj', som vi oller er blewn.

En Sønderjyde.

9.

Egen Tone.

Nu Tak for Alt ifra vi var smaa
Dg legde sammen i Skog og Lage !
Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
Op i de graanende Dage.

Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
Ud fra de løvede, lyse Birke
Did frem, hvor Solbakkehuse staa,
Dg til den rødmalde Kirke.

*) Bryllup.

Jeg sad og ventede saa mangen Kvæld
Dg saa did bort under Granehejen ;
Men Skygge gjorde det mørke Fjeld,
Dg du, du fandt ikke Vejen.

Jeg sad og ventede og tænkte tidt :
Maar Dagen lider, han Vejen vover.
Dg Lyset sluktes og brændte lidt,
Dg Dagen kom og gif over.

Det stakkers Djet er blevet vant,
Det kan saa sent med at vende Synet ;
Det kender slet ingen anden Kant ;
Dg brænder saart under Brynet.

De nævner Sted, hvor jeg Trøst kan faa ;
Det er i Kirken bag Fagerliden ;
Men bed mig ikke om did at gaa :
Han sidder lige ved Siden.

— Men godt, saa veed jeg dog, hvem det var,
Som lagde Gaardene mod hverandre
Dg Vej for Synet i Skogen skar
Dg gav det Lov til at vandre.

Men godt, saa veed jeg dog, hvem det var,
Som satte Stole til Kirkebo'ret
Dg gjorde, at de gaa Par om Par
Fremover lige mod Koret.

Bj. Bjørnson.

10.

Egen Tone.

Undrer mig paa, hvad jeg faar at se
Over de høje Fjelde!
Djet møder nok bare Sne; —
Kundt omkring staar det grønne Træ,
Vilde saa gærne over: —
Tro, naar det Rejsen vover?

Ornen løfter med stærke Slag
Over de høje Fjelde, —
Kor i den unge kraftfulde Dag,
Mætter sit Mod i det vilde Jag,
Sænker sig, hvor den lyster —
Seer mod de fremmede Ryster!

Løvtunge Abild, som Intet vil
Over de høje Fjelde,
Sprætter, naar Somren stunder til,
Venter til næste Gang den vil,
Alle dens Fugle gynger!
Veed ikke, hvad de synger!

Den, som har længtet i tyve Aar,
Over de høje Fjelde, —
Den, som veed, at han ikke naar,
Kender sig mindre Aar for Aar —
Hører, hvad Fuglen synger,
Som du saa trøstigt gynger.

Sladdrende Fugl, hvad vilde du her
Over de høje Fjelde?
Kede du fandt vist bedre der,
Videre Syn og højere Træ'r —
Vilde du bare bringe
Længsel, men ingen Vinge?

Skal jeg da aldrig, aldrig naa
Oer de høje Fjelde!
Skal denne Mur mine Tanker slaa,
Saadan med Sneezis og Rædsel staa
Stængende der til det Sidste, —
Blive min Dødningskiste?

Ud, vil jeg! Ud! — o, saa langt, langt, langt
Over de høje Fjælde!
Her er saa knugende tærende trangt,
Dg mit Mod er saa ungt og rankt, —
Lad det saa Stigningen friste,
Ikke mod Murkanten briste!

En Gang, jeg ved, vil det række frem
Over de høje Fjelde,
Kanskte du alt har din Dør paa Klem?
Herre min Gud! godt er dit Hjem, —
Lad det dog endnu stænges,
Dg jeg saa Lov til at længes! —

Bj. Bjørnson.

11.

Egen Tone.

Vær glad, naar Faren vejer
Hver Gyne, som du ejer,
Jo større Sag, des tyng're Tag,

Men desto større Sejer.
Gaaer Støtterne i Stykker,
Og Bennerne faar Nykker,
Da skeer det blot, fordi du godt
Kan gaa foruden Krykker.
Enhver Gud sætter ene,
Han selv er mere nær.

Bj. Bjørnson.

12.

Egen Tone.

Fo alle di smaa Blomster dæ dov æ te iaar,
O Fovle de æ ette te o seje,
Saa sin o frisk o faver, som Bøjeskovi staar,
Dæ te har je aller før set leje,
O vor je venjer Djet hen, je ser saa sære Tenj,
De løfter saa fo'unerli herenje i mit Senj.

Je mærker iaar,

I Danmark æ de Baar,

De løfter saa fo'unerli herenje i mit Senj,
Naturen æ fo'aret, ejer je ha voen blenj.

O Moeni da fløjer di Fovle u med Sanj,
Som om di fo Nattero vil takke,
O gaar je ne ve Bækki en Avtenstun iganj,
Da æ de, som Bøllerne ku snakke;
Saa vedsker det saa sælsomt i Ellekrattets Løv,
Hver lille Blomst hun nikker mildt og sejer te mej tøv,

Je mærker iaar,

I Danmark æ de Baar,

Hver lille Blomst hun nikker mildt og sejer te mej tøv,
Naturen æ fo'aret ejer je ha voen dov.

O Folkets Lyv æ heller knap, som de plejer von,
De styrer Blomst i mannen simpel Hytte,
O vil I bare vejnte ino et lille Koen,
Saa blyver Boni Lanjets bedste Støtte;
De gamle Folkeviser, dæ ha lydt ved Kamp o Vej,
De æ som Fovletoner, je ka høre paa mi Vej;
Je mærker iaar,
I Danmark æ de Vaar,
De æ som Fovletoner, je ka høre paa mi Vej,
De Hele æ fo'aret, ejer o a de æ mej.

Mads Hansen.

13.

Egen Tone.

Udrundne ere de gamle Dage,
Som Floder i det store Hav,
Dg hvor sig hviler nu den Svage,
Der fandt den Stærke og sin Grav,
Men lovet være Himlens Gud!
Den Edles Et dør aldrig ud!

Mens Graven kastes, Buggen gynger,
Dg Liv udsletter Dødens Spor,
Saa immer sig igjen forynger
Hver ædel Slægt i Synd og Nord,
Dg Mindet, som Guds Miskundhed,
Forplanter sig i tusind Led!

Saa lad derpaa os Syn da fæste,
Hvad Edle kalde Livets Lyst!

Ja lad os kæmpe med de Bedste,
Dg vove kækt mod Død en Dyst!
At byde den og Graven Trods,
Kan med Guds Hjælp og lykkes os.

Grundtvig.

14.

Egen Tone.

Jeg saa Ham som Barn med det solrige Dje,
I Regnbuens Glans paa de hjemlige Høje,
Han kysfed min Kind, og vi legte med Stjerne,
Mens Korset stod skjult mellem Løv i det Fjerne.

Jeg saa Ham som Yngling i Livskraftens Morgen,
Da Aanden fløj højt imod Herligheds-Borgen,
Han vinked min Sjæl, og jeg glemte det Lave,
Hans Ild kasted Glans paa Fortrængelsens Grave.

Jeg saa Ham som Mand i den modnede Sommer,
Da Synderen skjald for den hellige Dommer,
Da Hjærtet slog tungt, og min Jsje var sænket,
Dg Dødstanken strengt havde Livsmødet lænket

Først da fik jeg kende Hans salige Naade,
Først da løstes Korsets, Forargelsens Gaade,
Først da lærte Hjærtet at favne den Byrde,
Som Han mig har raft, den forbarmende Hyrde.

Først da har jeg sagt Ham, hvad før jeg ej vidste,
At Han er den første og bliver den sidste,
Først da har jeg sagt Ham, at Ham vil jeg følge
I Liv og paa Dødens den rullende Bølge.

Først da har jeg sagt Ham, til Ham vil jeg ile,
Som grædende Barn ved Hans Bryst søge Hvile;
Hos Ham vil jeg mig og min Usfelhed skjule.
Kun da fri's jeg ud af Fortabellsens Hule.

Dg een Gang jeg seer Ham, naar Lyset nedbrænder,
Da strækker jeg mod Ham de segnende Hænder,
Naar Hjærtet staar stille, og Djet vil briste,
Da hilser jeg Ham med et Smil, med det sidste.

B. Birkebald.

15.

Egen Tone.

Naar du vil paa Fjeldesti
Dg skal Misten snøre,
Læg saa ikke mere i,
End du let kan føre.
Drag ej med dig Dalens Tvång
I de grønne Lider,
Skyl den i en frejdig Sang
Med ad Fjeldets Sider.

Fugle hilse dig fra Gren,
Bygdesnakket viger,
Luften bliver mere reen,
Højere du stiger,
Fyld dit glade Bryst og syng,
Dg smaa Barneminder
Nikke vil bag Bust og Lyng
Frem med røde Kinder.

Stanser, lytter du engang,
Vil du saa at høre

Ensomhedens store Sang
Bruse til dit Dre.
Blot en Fjældbæk risler kvikt,
Blot en Smaasteen ruller,
Føres til dig glemte Pligt
Med en Verdens Bulder.

Bæv, men bed, du bange Sjæl
Mellem dine Minder!
Gaf saa frem; den bedre Deel
Du paa Toppen finder.
Der, som før, gaar Jesus Krist,
Elias og Moses;
Seer du dem, skal sandt og vist
Farten evig roses.

Bj. Bjørnson.

16.

Egen Tone.

Fuglen sit Dje lukker,
Sætter sig trygt til Ro,
:,: Drømmer, mens Vinden sukker
Hult om dens høje Bo. :,:

Blomsten sit Hoved sænker
Sagte mod Jordens Bryst,
:,: Drømmer, mens Bølgen stænker
Skum mod den høje Kyst. :,:

Tynger dit Dje, luk det
Trygt som hin Fugl paa Kvist.
:,: Bærker dit Hoved, duk det
Sagte som Blomsten hist. :,:

Stormen — lad den kun snuse!
Bølgen — lad den kun gaa,
∴ Drømmenes Ryst den lyse
Kan de dog aldrig naa. ∴

Chr. Juul.

17.

Egen Tone.

"Fremad!" er Verdens vilde Røst,
Med Damp og med Vind til Vinge.
"Hjemad!" er Hjærtets milde Trøst,
Den hvister saa varmt herinde.

"Fremad til Ære!" er Verdens Raab,
Mens Bølgen mod Stavnen bruser.
Hjemme at være er Hjærtets Haab,
Som Sjælen igennem suser.

Hjemme at være paa kendte Strand,
Hvor Savnet tildeels kan stilles;
Hjemme at være i Livets Land,
Hvor aldrig mere vi skilles.

Hjemme at være, hvor Sol og Sky
Gaar ned bag de vante Tinder —
Hjemme at være i Himmelby,
Hvor Solen evindeligt skinner.

Derfor skal Savnets tunge Tid,
Som friste vi maa hernelen,
Smelte som Sne for Solen blid,
Bed Haabet om Gensynsglæden.

Derfor kun fremad i Jesu Navn,
Saa gaar det og hjemad tillige,
Da er hver Glæde og hvert et Savn
Et Trin paa vor Himmelstige.

D. Arvesen

18.

Egen Tone.

Nødig sige vi: "Farvel!"
Men "Velkommen!" o, hvor gjerne!
Har vi rigtig kær en Sjæl,
Er den nær, dog i det Fjerne.

Mødes Blik med Blik ej mer,
Er de kære Smil bortsløjne,
Blik og Smil, som Ingen seer,
Mødes dog med Sjælesøjne.

Morgensol, genlys i Kvæld!
Ungdom! Lev i Alderdommen;
Nanden i hvert skøn "Farvel!"
Gemmer dog et sødt "Velkommen!"

Ingemann.

19.

Egen Tone.

∴ Ved Solbjergslag, ∴
Naar Vinden aander de lange Drag,
Naar Lunden glinser i Fyrstedragt,
Naar Himlen straalere i gylden Pragt,
Naar Sol tilvinker Alverden brat
Et mildt Godnat.

∴ Ved Solbjergslag, ∴
Da toner Lunden af Fugleslag,
Dg det er Solens det varme Bryst,
Der synger Afsted med Fuglerøst:
Dens Bemod tolker i Aftensval
En Nattergal.

∴ I Morgengry, ∴
Da stiger Solen igen bag Sky;
Da hilser Livet paany sin Ven,
Dens Smil nu lyser til Daad igen,
Dg paa sin Livvogn nu ruller bort
Den Nat saa sort.

I Morgengry,
Ved Aftensty
Gud Faders Naade er altid ny,
Han giver Kræfter den lange Dag
Til Kæmpedaad og til Fugleslag,
Sidst ved Hans Hjærte vi slumre ind
Til Dagens Skin.

Anton Nielsen.

20.

Egen Tone.

Der strømmer en Flod mod det evige Hav,
Med Kraften helt underfuld:
Hver Bjergets Malm i dens Volqegrav,
Dens Strøm forvandler til Guld.

Den Guldfloed strømmer mod Evigheds Hav,
Fra Livets Paradiskyst:
Den bruser med Kraften, Guddommen gav,
Dybt gennem Naturens Bryst.

Den strømmer i alle Naturer ind,
Hvor Guddomslivet end bor :
Dens Strøm forvandler i Menneskets Sind
Til Himmel den sorte Jord.

Den bruser igennem Digterens Bryst
Med Livets evige Klang ;
Hver Sorg den forvandler til Bemodsløst,
Hvert Suk til smeltende Sang.

Selv Stenen, der knuged med Bjergevægt,
Opløses til gyldne Gran ;
Forklaret bortsvømmer Stenens Slægt
I Livsstrømmens Ocean.

— Strøm, Guldflod, strøm mod det evige Hav,
Med Kraften hel underfuld !
Hver Livets Malm i din Bølgegrav
Omsmelt til det luttrede Guld !

B. S. Ingemann.

21.

Egen Tone.

I Sneer staar Urte og Busk i Skjul,
Det er saa koldt derude,
Dog synger der en lille Fugl
Paa Kvist ved frosne Rude.

Giv Tid ! Giv Tid ! den nynner glad,
Og ryfter de Smaavinger :
Giv Tid ! og hver en Kvist faar Blad,
Giv Tid ! hver Blomst udspringer.

Giv Tid! og Livets Træ bli'r grønt,
Maa Frosten det end kve:
Giv Tid! og hvad du drømte skønt,
Du skal i Sandhed skue.

Giv Tid! og Mandens Vinterblund
Skal fly for herlig Sommer!
Giv Tid! og bi paa Herrens Stund;
Forvist Hans Frelse kommer!

Jngemann.

22.

Egen Tone.

Seer til Fuglene i Luften,
Hvor de svinge sig med Sang:
Seer til Blomsterne med Duften,
Hvor de pryde Eng og Bang!
Seer og lægger det paa Sinde
Som et Spejl for Mand og Kvinde!

Manden, naar han er i Aande,
Er som Fugl i Luften fri,
Staaes i Velmagt og i Vaande
Kraftelig af Manden bi,
Saa paa Aandedrættets Vinger
Let i Sky han sig opsvinger.

Kvinden med det ømme Hjærte
Dybt bevæget som et Hav,
Bundet er i Fryd og Smerte
Til det Muld hun fødtes af,
Kyskes dog i Tugt og Ære,
Duftende med alt det Kære.

Manden i sin Kraft og Bælde
Lignes ved en Drn i Sky,
Som skal Fjedre aldrig fælde,
Er hver Morgen ung paany,
Har for Drnens Klo og Skvalder
Svømmefod og Himmel=Galder.

Hjærtet i sin Glans og Ynde
Lignes ved et Rosen=Skud,
Hvor Smaaknopperne forkynde,
Rosen varer Verden ud,
I dens Barm der altid synges:
Rosen ældes og forynges!

Mande=Fuglen bygger Kede
Kun i Hjærtets Rosensskud,
Mandesyn og Sang herne
I den Kede ruges ud,
Saa i Duften sammensøje
Sig det Dybe og det Høje.

Naar da Mand kun saar og høster,
Ligner mer ej Fugl i Sky,
Dg naar Kvinden, Rosens Søster,
Ikkun spinde vil og sy,
Da er Mand og Hjærte døde,
Himmel=Jerden tom og øde.

Men hvor end Højsangen lyder,
Som et Lærkeslag i Sky,
Dg hvor Yndighed udgynder
Sig som Rosenduft paany,
Der endnu hos Mand og Kvinde
Mand og Hjærte er at finde!

Hil dig da trods Dødens Skygge,
Danemarkens grønne Lund!
Mageløs er end din Lykke,
Rosenbed ved Drefund,
Hvor som Mand med sin Veninde,
Kærlig kysjes Mand og Kvinde!

Grundtvig.

23.

Egen Tone.

Jeg saa kun tilbage, mig Livets Lyst bortklang;
Da toned mig i Sjælen saa trostelig en Sang:
Se frem, men ej tilbage! — Hvad Hjærtet attraar,
Maaskee dog en Gang under Solen du naar.

Lad Bølgen bortrulle! Lad Løvet flagre hen;
Kast bruser dog Strømmen, frisk Skoven staar igen,
Lad Solen formørkes, og Maanen tage af!
Dog Sol og Maane stiger fuldkarst over Hav.

Lad rulle det Svundne i Tidernes Flod!
Det Liv, der ej bortfarer, er Sjælen dog selv.
Har Sjælens Liv ej Ende, saa er der ingen Død,
Og vi er dog saa godt som i Paradiset fød.

Der springer en Kilde ved Livtræets Rod:
I Verdenshavet strømmer Uldødeligheds Flod;
Og Havet ej ældes, og Jordens grønne D
Hver Sommer staar forynget i livsgrønne Sø.

Gen Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang,
Gen Blomst kun af Grenen, hvor Livets Væbler hang!
Og Haaret aldrig graaner, og Sindet bli'r ej tungt;
Men Hjærtet gløder evigt lykksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, didhen staar min Hu.
Hvor Livstræet blomstred, der blomstrer det endnu.
Se frem, men ej tilbage! — Hvad Sjælen attraar,
Maaskee dog en Gang under Solen du naar.

Men naar under Solen ej Sjælen hvad den vil —
Saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
Dg slukkes alle Sole og Stjerner en Gang —
Dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.
Ingemann.

24.

Egen Tone.

Der aander en tindrende Sommerluft
Barmt over Hardangerfjords Bande,
Hvor højt mod Himlen i blaalig Duft
De mægtige Fjelde stande.
Det skinner fra Bræ, det grønnes fra Li,
Sit Helligdagsfrud staar Egnen klædt i —
Thi se! over granklare Bølge
Henglider et Brudefølge.

Som en Oldtids Kongedatter saa prud
Med Guldkrone paa og Skarlagen,
I Stavnen sidder den prægtige Brud,
Saa fager som Fjorden og Dagen,
Lyksalig Brudgommen svinger sin Hat,
Nu fører han hjem sin dyreste Skat,
Dg seer i de Djne milde
Sit Liv som et Bryllupsgilde.

Alt risler det lokkende Tonefald
Af Gangar og Slaat over Boven,

Fra Fjeld til Fjeld ruller Bøssens Knald
Dg Glædesraab svare fra Skoven ;
Med Brudens Tærner drives der Skæmt,
Dg Køgemesteren har ikke glemmt
At fylde uanstelig Kruset
Til Vre for Brudehuset.

Saa drager de frem med lysteligt Spil
Hen over den blinkende Flade,
Dg Baad efter Baad sig slutter dertil
Med Bryllupsgæster saa glade.
Det blaaner fra Kløft, det skinner fra Bræ,
Det dufter fra blomstrende Abildtræ —
Urværdig staar Kirken paa Tangen
Dg signer med Klokkeklengen.

A. M u n c h.

25.

Egen Tone.

Jeg har baaret Lærkens Vinge,
Jeg har sunget højt dens Sang,
Jeg har følt, jeg skal mig svinge
Hjem til Paradis engang.

Jeg har følt, jeg har fun hjemme
Der, hvor Fred og Glæde bor,
Ekko af min Barnestemme
Altid følge mig paa Jord.

Lad fun Graad mit Dje blinde!
Har min Sjæl sin Vinge blot,
Skal jeg atter Vejen finde
Til min Faders lyse Slot.

Naar jeg saa med hævet Bænde
Sungende i Verden gaar,
Veed jeg, at i Dødens Lande
Springer ud en evig Vaar.

26.

Egen Tone.

Har jeg min Baad, mit Sejl og mit Net,
Vil jeg med Jarlen ej bytte.
Fisken i Vandet bli'r aldrig træt;
Fiskeren ligner Fiskenes Æt,
Lidet han agter en Hytte —
Lige jo flyde de Draaber i Fjord,
Lige de Blade paa Træerne gror,
Hjemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,
Sær i den liflige Sommer,
Fire Bæle, lidt Leer og lidt Tang!
Har jeg kun det, da jeg kliner med Sang
Hytten, ihvor jeg saa kommer.
Bøgenes Ly, lidt Græs til en Ro,
Kilden, hvis Døver i Bækken sig sno,
Der er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
Hjemmet ej holder mig bedre.
Elskov er Skipperens Tidsfordriv,
Sønner mig skænker den kraftige Biv,
Saa blev der skænket mine Fædre.
Men mine Børn, som Ullinger smaa,
Lystig maa svømme, før ret de kan gaa,
Hist udi Bølgerne blaa.

Rølen at tømre, den mægtige Mast,
Det skal de Gutter jeg lære.
Langsomhed er en hæslig Last;
Vognen gaar langsomt, Skibet har Hast,
Derfor skal Skibet man ære.
Tru du kun, Sø! jeg foragter din Kval,
Frysende danser den trodsige Hval,
Her er min Højelofts Hal.

Dhlenschlæger.

27.

Egen Tone.

Hu, Hej! hor er det vel friskt og let,
Up paa Fjellet!
Her leikar Binden i kaate Spræt,
Up paa Fjellet!
Dg Foten dansar, og Augat lær,
Dg Hjartat sveiktjande Hugnad fær,
Up paa Fjellet.

Kom up! kom up fraa den tronge Dal,
Up paa Fjellet!
Her bles ein Blaaster so frisk og sval,
Up paa Fjellet.
Dg Lidi skin utav Blomar full,
Dg Soli drys alt sit fagre Gull
Up paa Fjellet.

I Dalen starvar du tung og hejt,
Kom paa Fjellet!
Kor fint her er, inkje nokon vejt,
Her paa Fjellet!

Dit Anga flyg over Nut og Lind,
Det er, som flyg det i Himlen inn,
Up fraa Fjellet.

Dg naar no Soli til Kvila gjeng
Utum Fjellet,
Daa reida Skuggarne up sin Seng
Utmed Fjellet.
Daa gidbrar alt i sin Straalastraum,
Dg Hjartat svejpar sig inn i Draum
Up paa Fjellet.

Rr. Janson.

28.

Egen Tone.

Hösten är kommen, hör stormarnas gny!
Swanen tar affsed, och swalorna fly.
Blomman har bäddad i mossan sin graf;
Wågorna brusa på willande haf.
Necken mot klippan gullharpan slår;
Skogbruden fällar sitt grönskande hår.

Solen er sloeknad, så mörkt blir på hed,
Regnbäckar gråta längs fjällarne ned,
Källan på knä står invid deras fot,
Och i sin urna tar tårorna mot.
Sommar'n här nere slutad sitt lopp,
Der uti stjernorna tindrar Han opp.

C. A. Dahlgren.

II. Fædrelandet (Højnorden).

29.

Egen Tone.

Fæderneland!

Bed den bølgende Strand,
I den majgrønne Lund,
Bed det dejlige Sund,
Af de syngende Bøver omskyllet,
Sidder bleg nu i Sorgen indhyllet,
Dog for dig er det Bedste tilbage,
Thi end lever den Gamle af Dage.

Sort seer det ud,
Men almægtig er Gud,
Dine Fjender tillands
Er og Fjenderne Hans.
De er Fjender ad Sandhed og Retten,
De er Fjender ad Kærligheds-Vetten,
De har alle det Værste tilbage;
Thi end lever den Gamle af Dage!

Maane og Sol
Sidde løse paa Stol,
Som et Lagen det gaar
Under alt, hvad bestaar,
Dog, din Ven sidder fast i det Høje,
Over dig vaager Forsynets Dje!
Lad kun Lovsang afløse din Klage,
Thi end lever den Gamle af Dage!

Højt over Sol
Paa sin Konninge-Stol,
Om end Skyerne brast,
Sidder kærlig og fast

Han, som vogtede Danmark saalænge,
End hans Bue har klangfulde Strænge,
Dg hans Bue slaar aldrig tilbage,
Tro som Guld er den Gamle af Dage!

Muldjord i Bryst
Ser den Høje med Lyst,
Der kan Solstraalen bo,
Der kan Himmelbyg gro.
Han, som hører, naar Muldjorden sukker,
Den med pærlende Taarer bedugger,
Med den Trøst kommer Troen tilbage,
At end lever den Gamle af Dage!

Fuglenes Røst
Spaar om Danemænds Høst,
Under Mundharpe-Klang
Dg Smaapigernes Sang.
Lykken vendes som Skibet paa Boven,
Lykken vendes som Bladet i Skoven,
Til den Lykke man aldrig saa Mage,
Saa end lever den Gamle af Dage!

Fæderneland,
Som paa Afgrundens Rand,
Midt i Bølgerne blaa
Skal du blomstrende staa.
Med din Maj og med dine Kærminder,
Som en Mø med let rødmende Kinder
Du endnu har det Bædste tilbage,
Det laa gjemt hos den Gamle af Dage!

Grundtvig.

30.

Tone: Nys fyldte skøn Sigrid sit attende Aar.

Jeg ved, hvor der findes en Have saa skøn,
Hvor Søen er blaa, og hvor Skoven er grøn,
Hvor Fuglene bygge i Lovhækkens Ly
Dg flyve hver Morgen med Sang over Sky.

Dg midt i den friske og gængende Sø
Der dukker af Dybet den dejligste Ø;
Dg Søen af prægtige Skibe er fuld,
Dg Den af Frugt og af Blomster og — Guldb.

Der risler en Kilde, der rinder en Na,
Dg Højene ere saa runde og smaa,
Dg Engener blød, saa det ret er en Lyst
At tumle sig der og saa lettet sit Bryst.

Der danse Smaapiger med Blomster i Hat
— En rød og en hvid har paa Brystet de sat —
Dg Drengbørn lege med Harpe og Sværd
Dg synge saa glade om Danemænds Færd.

Jeg tror det forvist, at der ej er en Plet
Paa Jorden, hvor Alt er saa blødt og saa net
Som Haven, hvor Den i Søen er lagt;
Kom, saa skal jeg vise dig hele dens Pragt!

Se ud over Dal, over Mark, over Sund,
Saa ser du en Have med Lovsal i Lund,
Med Blomster i Enge og Sølspejl i Vand,
Dg Haven er Danmark, vort Fæderneland.

Mads Hansen.

31.

Tone: Jeg ved et Land i højen Nord.

Vi har et gammelt Fædreland,
 Ej uberømt paa Jorden;
 Dets Kygte svang sig over Strand
 Med Kæmperøst fra Norden,
 Thi hvor man skued Gother staa
 Med Angler og Normanner,
 Man klarlig Nordens Løver saa
 I Skjold og under Banner!

Vi har et gammelt Modersmaal,
 Af Hjærtens Grund oprundet,
 Det klang i Sky ved Balders Baal
 Med Sangen rosenmundet!
 Det Bennebud fra Rolf og Skjold
 Og Fredegod os bringer,
 Det bærer Guld fra Old til Old
 Paa Mandedrættets Vinger!

Vi har en gammel Kongevej,
 Som gaar til Verdens Ende,
 Og Færdsel paa den fattes ej,
 Mens vi har Ungersvende,
 Der ride tør paa den og gaa
 Lukt over Havfru=Sale
 Og synge modig: Bølgen blaa
 Har ogsaa Bjerg og Dale!

Vi har en gammel Stjerne mild
 Paa Nordens Himmelbue,
 Og hver Gang Drager spruder Ild,
 Den vorder klar til Skue;

Den varssler Bod for Banesaar
I Hytten og paa Borgen,
Den lover os et Gyldenaar
Med Glæde efter Sorgen!

Ildsprudende oprandt saa brat
For os Skjærtorsdags-Slaget!
Derefter i den tavse Nat
Vor Stjerne blev opdaget:
Den tindrer nu saa mild og klar,
Som fordem Balders Dje,
Og Lykken er til Løbet snar,
Som Lyset fra det Høje.

Vi har en gammel Kærlighed,
Som rustet ingenlunde,
Til Fædres Land, til Lys og Fred,
Til Bælte og til Sunde!
Den blusse op, den bryde ud
I Daad, i Sang og Tale!
Da som en Vejler til sin Brud
Til os skal Lykken dale!

Grundtvig.

32.

Egen Tone.

Brat af Slaget rammet,
Kastet haardt til Jord,
Ligger brudt og lammet
Du, vor gamle Mor:
Har du anden Tanke
Nu end "lid og taal",
Saa forkynd o Danmark,
Mig dit Fremtids-Maal.

Søn! elendig, usel,
Hjærtet fuldt af Nag,
Tænker jeg med Blufel
Paa mit Nederlag;
Men trods Be og Baande,
Trods hver bitter Skaal,
Holder fast i Haabet
Jeg mit Fremtids-Maal,

Faar ved Fredens Frugter
Først mit Saar jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en Helteslæg:
Ynglinger i Blade,
Drenge, klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter,
Det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
Mig en Vigeflof,
Som ej Hjemmet vrager,
Som i Lidt har nok;
Ingen Døgnets Flaner,
Kendt fra Bog og Maal,
Fromme stærke Kvinder,
Det er Danmarks Maal.

Saa min Hu mon stande
Til en Ven, en kjæk,
Som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
Som ej troløs svigter,
Høres Fjendeskraal;
Trofast Broderforbund,
Det er Danmarks Maal,

Kroner Lykken Enden
Har jeg først de Tre,
Drengen, Pigen, Bennen,
Svinder al min Ve.
Da til Lurens Toner
Blusfer Bavn og Baal:
Sønderjylland vundet!
Det er Kampens Maal.

Fr. Paludan Müller.

33.

Egen Tone.

Der ligger et Land mod den evige Sne,
I Kevnerne kun er der Vaarliv at se,
Men Havet gaar til med Historie=Døn,
Dg elsket er Landet som Mor af Søn.

Hun tog os i Fanget, dengang vi var smaa,
Dg gav os sin Saga med Billeder paa.
Vi læste, saa Djet blev stort og vaadt;
Da smilte den Gamle og nikkede blot.

Vi sprang ned til Fjorden, vi stirrede mod
Den aftegraa Bavgtaften, gammel den stod;
Hun stod der end ældre, sa' Jngenting;
Men stensatte Hauger laa rundt i Ring.

Hun tog os ved Haanden, og Følge hun gav
Bort derfra til Kirken saa stille og lav,
Hvor Fædrene ydmygt har højet Knæ,
Dg mild'lig hun sagde: Gjør I som de.

Hun strøbde sin Sne over fjeldbratte Li,
Bød saa sine Gutter at staa den paa Ski.
Hun knuste med Stormhaand det Nordhavs Spejl,
Bød saa sine Gutter at hejse Sejl.

Hun satte de vakreste Jenter i Kad
At følge vor Jdræt med Smil og med Kvad.
Dg selv sad hun højt i sin Sagastol
Dg Maanestjenskaaben op under Pol.

Da lød der et Fremad! et Fremad endnu
Paa Fædrene=Maal og med Fædrene=Hu,
For Frihed, for Nørskhed, for Norge Hurra!
Dg Fjældene selv raaber langt Hurra.

Da løsned Begejstringens rullende Faan,
Da døbtes vi af hendes mægtige Vand,
Da stod over Fjældet et Syn i Glød,
Som siden os maner indtil vor Død.

Bj. Bjørnson.

34.

Egen Tone.

Mens Nordhavet bruser mod fjældbygdt Strand
Dg stolte Grindringer vækker
Om Fædrenes Ry, som til fjærne Land
Det bar paa de nordiske Snekker.
∴ ∴ Op, Nordmænd, sjunger til Harpens Slag,
En Sang for Nørrikes unge Flag! ∴ ∴

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund!
Skjøn est du at skue trefarvet!
Det hvide Kors i den røde Bund
Det har du af Danebrog arvet!
:,: Men Hjærtebladet, det mørkeblaa,
Af Friheds Marv maatte først udgaa :,:

Fra Himlen faldt Danebrogssfanen ned,
Blev Twillinglands-Snækkernes Smykke,
Dg stod gennem Sekler i Krig og Fred,
Omstraalet af Hæder og Lykke.
:,: O, Flag for Norrig! stand evig saa,
Mist aldrig dit Hjærteblads høje Blaa. :,:

Schwach.

35.

Egen Tone.

Jeg vil væрге mit Land,
Jeg vil bygge mit Land,
Jeg vil elske det frem i min Bøn i mit Barn,
Jeg vil søge dets Gavn,
Jeg vil søge dets Savn
Ifra Grændsen og ud til de drivende Garn.

Her er Sommersol nok,
Her er Sædejord nok,
Bare vi, bare vi have Kærlighed nok,
Her er digtende Trang
Gennem Arbejdets Gang
Til at løfte vort Land, blot vi løfte i Flok.

Vi for vide paa Tog
Over gyngende Baag,
Rundt i Landene knejse normanniske Taarn.
Mens vort modige Flag
flyver vid're idag,
Og det rødmer af Sundhed som aldrig tilforn.

Og vor Fremtid er stor,
Ti det trekløv'de Nord
Det skal samles igen, det skal blive sig selv.
Hvad du evner, kast af
I det nærmeste Krav,
Det skal bæres hel frem af en vorende Flo.

Denne Bostavn er vor,
Og vi elske den for,
Hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igen,
Og som Kærlighed groer
Af den hjemlige Jord,
Skal den gro af vor Kærligheds Frøforn igen.
Bj. Bjørnson.

36.

Egen Tone.

Unge Gjenbyrds Liv i Norden!
Røst fra vore Fædres Grav!
Vil du styrre Verdens Orden,
Bryde Aandens Baner af?
Vil du brede Oldtids Mørke
Over Nutids klare Dag?
Vil du vække vilden Styrke,
Fordom, Had og Vaabenbrag?

Nej, du styrrer Tidens Slummer
For at vogte paa dens Tarr,
Dg du vrager tyske Krummer
For at løfte egen Arr.
Mens du kalder fromt tilbage,
Frem du higer uden Sky;
Mens du mindes gamle Dage,
Herligt varfler du om ny.

Dg du spænder Styrkebæltet,
For at bane Mandens Gang,
For at slaa tilgavn's af Feltet
Graanet Uret, rusten Tvang;
Dg du vil med Ag'thors Hammer
Smede Ringen, Had har delt;
Du vil samle Nordens Stammer
Atter til et mægtigt Helt.

Unge Gjenbyrds Liv i Norden,
Fortids Røst og Fremtids Syn,
Kul fra Læberne som Torden;
Tænd i Sjælene som Lyn;
Trøst de Vange, styrk de Svage!
Flof de Stærke Mand ved Mand!
Skab en ny, en evig Saga
Om vort skønne Fædreland!

Bloug.

37.

Tone: Som Kings Drapa.

Længe var Nordens
Herlige Stamme
Spaltet i trende
Sygnende Skud;

Kraften som kunde
Verden beherske,
Tuggede Sul fra
Fremmedes Bord.

Utter det Skilte
Bøjer sig sammen;
En Gang i Tiden
Vorder det Et; —
Da skal det frie
Mægtige Norden
Føre til Sejer,
Folkenes Sag!

Bloug.

38.

Egen Tone.

Hell dig, du höga Nord!

Hell dig, vor fosterjord!

∴ Kraft och mod,
lif och blod,

wi ofra för din ära! ∴ ∴

Hell dig, du fria strand!

Hell dig, du hjeltars land!

∴ Enighed
trofasthed

är dina sönners lära. ∴ ∴

Hell är, I gamle berg!

jätter med järn till mærg.

∴ Fjäll och haf
aldrig slaf

i Manhem skola bära, ∴ ∴

Leswe, leswe, leswe, vårt Fosterland!!

39.

Egen Tone.

Du gamla, du friska, du fjällhöga Nord!
Du tysta, du glädjerika sköna!
Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord,
din sol, din himmel, dine engder gröna!

Du tronar på minnen från förn stora dar.
Då ärat ditt namn flög öfver jorden;
Jag wet, att du är och du blir, hwad du war,
ad jag will lesa, jag will dö i Norden!

Svensk Folkevise.

40.

Tone: I alle de Riger og Lande.

Det suser i Nordens Skove
Det bruser fra dybe Hav,
Mine Børn under Muld og Bove
Har sprængt Aarhundredes Grav.

Det hvister fra Land og Bove!
Vi komme dit Navn i Hu!
Ej mer dine Sønner sove,
Vi leve paany som du!

Hver Gang det suser fra Skoven,
Hver Gang det bruser fra Hav,
En Røst vi høre fra oven
Og dybt fra Heltenes Grav.

Den hvister om gamle Dage
Og om den kommende Tid.
Det Svundne kommer tilbage
I vordende Slægters Id.

Ret aldrig forstummer ganske
I Nord hin lønlige Røst,
Ret aldrig mer Holger Danske
Skal jordes paa Danmarks Kyst.

Han svinger, sit Folk gjengivet,
Foryngelsens Krone i Haand,
Han lever med Folkelivet,
Han vaager med Nordens Land.

Jngemann.

41.

Egen Tone.

Hil dig vor Fane!
Kors-Banner hvidt!
Holde paa Bane
Med dig vi Stridt,
Vis er os Kranjen,
Gylbenaars-Glanjen,
Dansterne følge dig frit.

Fjænderne grue
Mer end for Sværd
Ved dig at skue,
Plantet dem nær;
Hvor du dig hæver,
Sejer omjæver
Kors-Herrens signede Hær!

Kærlig omfavned
Dig Danemænd,
Danebrogs-Navnet
Bærer du end,
Himlen til Gæde
Altid du bære
Navnet med Sejer igen!

Hjem-Kærligheden
Bor os i Bryst,
Striden for Freden
Kun er vor Lyst,
Dobde og Egge
Kun for dem begge
Skjærpet vi har til en Dyst.

Hil dig vor Fane!
Kors-Banner hvidt!
Du paa din Bane
Oversløj tidt
Højere oppe
Mandernes Troppe,
Sejeren følger dig frit!

Grundtvig.

42.

Egen Tone.

Vist stolt vaa Rodans Bølge
Blodrøde Danebrog!
Din Glans ej Nat skal dølgge,
Ej Lynet dig nedslog,

Du over Helte svæved,
Som sang i Dødens Favn;
Dit lyse Kors har hævet
Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Rygtet svinger,
Sig over Land og Sø,
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Ros skal ej uddø.

Sus højt i Kampens Bulder
Om Juel din Kæmpe hold!
Naar Torden om dig ruller,
Du sjunge Tordenskjold!
Og flyver du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn fra Sjernevrmlen
Din høje Hvitfeldts Navn.

Hver Gang en Stjerne funkler,
En Helt du nævne kan,
Men Ingen, som fordunkler
Din store Kristian;
Paa Lysets Kyst han stander
I Sejers Klædebon,
Hver Gang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Kristjan vinker,
Naar, Danebrog han ser
Dit hvide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær.
Vist højt for alle Vinde:
Kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
Din Glands omstraale dem.

Vaj stolt ved Danmarks Strande!
Vaj stolt ved indisk Kyst!
Dg ved Barbarens Lande,
Lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Hæder
Dg dine Kæmpers Pris,
Dg Heltene det glæder
I deres Paradis.

Se dem du har tilbage,
De blusse ved dit Navn,
Vil for din Hæder drage
Med Lyst i Dødens Favn.
Upløttet skal du svinge
Dig over Verdens Sø,
Til Nordens Brynjer springe
Dg Danmarks Hjerter dø.

Jngemann.

43.

Egen Tone.

Danske Hurra! flyv over Dal og Bang,
Flyv mod Sky paa Vinger af Sang!

Hurra, Hurra! rung over Mark og Strand:
Leve Konge, Fæderneland!

Hurra, Hurra! leve med Mindets Lyst
Fædres Aand i Sønnernes Bryst!

Hurra, Hurra! mægtig ved dybe Hav
Aanden sprænge Kæmpernes Grav!

Hurra, Hurra! leve med Hæders Løn
Kraftens, Vrens trofaste Søn!

Hurra, Hurra! leve paa Hav og Vang
Kraftens Vidne, Hæderens Sang!

Hurra, Hurra! skønt med den danske Vio
Leve Danmarks Kærligheds Liv!

Danske Hurra! Gjenlyd fra Folkets Bryst,
Flyv mod Sky med Folkelivs-Røst!

Jngemann.

44.

Egen Tone.

Kong Kristian stod ved højen Mast
I Røg og Damp;
Hans Bærge hamrede saa fast,
At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
Da sank hver fjendtlig Spejl og Mast
I Røg og Damp.
Fly, skreg de, hver som flygte kan,
Hvo staar mod Danmarks Kristian
I Kamp!

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:

Nu er det Tid:

Han hejsede det røde Flag

Og slog paa Fjenden Slag i Slag.

Da skreg de højt blandt Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Fly, skreg de, hver som ved et Skjul,

Hvo kan sig staa mod Danmarks Juel

I Strid?

O Nordhav! Glimt af Vesjel brød

Din tykke Sky;

Da tyede Kæmper til dit Skjød,

Ti med ham lynte Skræk og Død,

Fra Valen hørtes Braal, som brød

Din tykke Sky.

Fra Danmark lyner Tordenskjold,

Hver giv sig i Himlens Vold

Og fly.

Du Danskes Vej til Ros og Magt

Sortladne Hav!

Mogtag din Ven, som uforsagt

Tør møde Faren med Foragt,

Saa kjæk som du mod Stormens Magt,

Sortladne Hav!

Og rask igennem Sang og Spil,

Og Kamp og Sejer før mig til

Min Grav!

Johannes Ewald.

45.

Egen Tone.

Kung Karl, den unga hjelte,
han stod i rök och dam*).

Han drog sitt swärd från bälte
och bröt i striden fram.

"Hur swenska stålet biter,
kom, låt oss pröfwa på!

∴ Ur wägen Moskowiter! ∴ ∴

∴ Friskt mod, I gossar blå!" ∴ ∴

Och en mod tio ställdes
af retad Wasa=son.

Der flydde, hwad ej fälldes;
det war hans lärospån.

Tre konungar tilhopa
ej skrefwo pilten bud.

Lugn stod han mot Europa,
En skägglös dundergud.

Der slog så stort ett hjärta
uti hans swenska barm,
i glädje som i smärta
blott för det rätta warm.

I med= och motgång lika,
sin lyckas öfwerman,
han kunde icke wika,
blott falla kunde han.

Se, nattens stjernor blösa,
på grafwen längese'n,
och hundraårig mossja
betäcker hjeltens ben.

*) Støv.

Det herrliga på jorden ;
förgänglig är dess lott !
Hans minne uti Norden
är snart en saga blott.

Dock — än till sagan lysnar
det gamla sagoland,
och dwergalåten tystner
mod resen efterhand.
En bor i Nordens lundar
den höge anden qwar :
Han är ej död, han blundar,
hans blund ett sekel war.

Böj, Swea, knä wid griften,
din störste son göms der ;
läs nötta minnes=skriften,
din hjeltedikt hon är.
Med blottadt hufwud stiger
historien dit och lär,
och swenska äran wiger
sin segerfana der.

Legnér.

46.

Egen Tone.

Der er et yndigt Land,
Det staar med brede Bøge
Nær salten Østerstrand :
Det bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark,
Og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums Tid
De harnisfflædte Kæmper,
Udhvilede fra Strid ;
Saa drog de frem til Fjenders Men,
Nu hviler deres Ben,
Bag Højens Bautaften.

Det Land endnu er skjönt,
Ti blaa sig Søen bælder,
Dg Løvet staar saa grønt,
Dg ædle Kvinder, skjønne Mø'r
Dg Mænd og raske Svende
Bebo de danske D'r.

A. Ohlenschläger.

47.

Egen Tone.

Ja, vi elsker dette Landet
Som det stiger frem,
Furet, vejrbidt over Vandet
Med de tusind Hjem,
Elsker, elsker det og tænker
Paa vor Far og Mor
Dg den Saganat, som sænker
Drømme paa vor Jord.

Dette Landet Harald bjerged,
Med sin Kæmperad,
Dette Landet Hakon værged,
Medens Djoind kvad ;

Olav paa det Land har malet
Korsjet med sit Blod,
Fra dets Høje Sverre talet
Roma midt imod.

Bønder sine Ører bryn'de,
Hvor en Hær drog frem!
Tordenskjold langs Kysten lyn'de,
Saa den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede,
Som de vare Mænd;
Andre kunde bare græde,
Men det kom igen!

Vistnok var vi ikke mange;
Men vi straf dog til
Da vi prøvdes nogle Gange,
Og det stod paa Spil!
Ti vi heller Landet brændte,
End det kom til Fald;
Husker bare, hvad som hændte,
Med paa Frederikshald!

Haarde Tider har vi døjet,
Blev tilsidst forstødt;
Men i værste Nød blaagjet
Frihed blev os født.
Det gav Faderkraft at bære
Hungersnød og Krig,
Det gav Døden selv sin Ære —
Og det gav Forlig.

Fjenden da sit Vaaben kasted,
Op Bisiret so'r,
Vi med Undren mod ham hasted ;
Ti han var vor Bror,
Drevne frem paa stand af Stammen
Gik vi sønderpaa ;
Nu vi staa tre Brødre sammen
Dg skal saadan staa !

Norske Mand i Hus og Hytte,
Tak din store Gud !
Landet vilde han beskytte,
Skøndt det mørkt saa ud.
Alt hvad Fæderne har kæmpet,
Mødrene har grædt,
Har den Herre stille læmpet
Saa vi vandt vor Ret.

Ja, vi elsker dette Landet,
Som det stiger frem
Furet, vejrbit over Vandet
Med de tusind Hjem.
Dg som Fædres Kamp har hævet
Det af Nød til Sejr,
Dgsaa vi, naar det blir krævet,
For dets Fred slaar Lejr.

Bj. Bjørnson.

48.

Tone af H. Hansen.

Jeg elsker Danmarks Bøgelunde
Dg Dalen, hvor min Bugge stod,
Det Land, hvor mine Fædre blunde,
Dg Kornet bølger for min Fod.

Jeg elsker disse runde Høje,
Om Engen ret en Blomsterkaal,
Dg Søen, blaa som Pigens Dje,
Dg Haabet, blankt som Heltens Staal.

Men var min Kærlighed ej andet
End Lyst til Danmarks Dejlighed,
Dg saa jeg kun i Fædrelandet
En Ager og et Blomsterbed,
Fandt selv jeg ej i noget Rige,
Det skønt som her ved Hjemmets Strand,
Jeg turde dog ej rigtig sige;
Jeg elsker mine Fædres Land.

Men Folket i de danske Dale,
Dets Lyse, klare Morgenstjær,
Dets Aand og Liv og Skik og Tale
Dg alt dets Eget har jeg kjær,
Jeg deler Folkets Sorg og Glæde
Dg Nordens Tanke dyb og sand,
Dg derfor tør jeg dristig kvæde:
Jeg elsker mine Fædres Land.

Mads Hansen.

49.

Egen Tone

eller: Hvad vindes paa Verdens vildbjømme Hav.

Gja! hvor man nu tumler med Sønderjyders Land,
Vildtysten han raser, saa meget som han kan,
Alt Dansk skal lægges øde og kvæles i sin Rød,
Ej mere maa der synges om gamle Danebod.

Med Spydsod man flytter nu Grænseskel og Ret,
Det Sorte bliver hvidt, og det Gode bliver slet,
Med Fed og Tro man leger, som var den tydske Gud
Gj længer den Samme, der gav det andet Bud.

I Nag spændes Bonden, og tvinges skal han til
At lade, som han ynder det grufulde Spil,
Han Sprog og Sind skal skifte, alt som man skifter Kjøl,
Dg brat i Knæ han synke skal for den tydske Sol.

Men se, om han gjør det, om Danrigets Jord
Gj bliver hans Hjem, og hans Blik vendt mod Nord,
Se, om han Natten bøjer for Nagets Jern og Bast,
Om Haanden ikke holder om Danebroge fast.

Nej tryk du kun, Tydsker, saa meget, som du kan,
Den sønderjydske Bonde skal nok holde Stand!
Den sønderjydske Bonde ej skifter Sind og Lød,
Nej Dansk bli'r hans Hjerter, hans Fane hvid og rød.

Dg midt under Tydskerens Brassken og Slag
Seer frejdig han dog frem mod den kommende Dag:
Med Haand over Øjet han spejder imod Pol,
Hvor Nordstjernen lyser, der venter han sin Sol.

Dg vist skal den komme, giv Tid kun og taal,
Alt længe fyldt til Randen er Urettens Maal!
Snart Matten skal bortskride, og Morgenens skal gry,
Dg gamle Danmarks Rige, det fødes skal paany!

Karstensen.

50.

Egen Tone.

Vikingemoder, Dronning paa Havet,
Hvil paa din Græsbank rolig og kæk!
Sønnerne, som du died og aved.
Ubudne Gæster skal genne væk!
Kysse din Fod skal Ejderens Bove,
Viste din Kind skal Gessions Skove,
Trygt i dit Skød skal Fremtiden jove,
Lydske Herrer ej løse din Gjord!
Thi naar Hejmdal griber Hornet,
Dg dets Klang ruller hen over Sø over Land,
Henad Heden, gennem Kornet,
Skal vi haste til Slaget hver eneste Mand!
Foran os ganger Thor,
Den stærke Gud i Nord;
Thi han elsker det Folk, som er Asernes Æt,
Dg han rammer
Med sin Hammer
Fjendeskaren, som bryder din Fred og din Æt!
Ploug.

51.

Tone: Sin Bogn gjør Han af Stjer

Alfader! du hvis Navn i Nord
Kan aldrig gaa af Minde!
Som Skibet med din Søn ombord,
En Bold for Hvirvelvinde,
Dmtumlet under Bølgebrag,
Dg ligt et synkefærdigt Brag,
Er gamle Danmarks Rige.

Det Styrmand nok har havt ombord,
Som gerne frelse vilde,
Men trætte slap de Skibets Ror,
Nu staar Forstanden stille,
De, som har pløjet Bølgen blaa,
De blege raabe: Vi forgaa,
Skeer ej der Underværker.

O Gud, du er endnu saa stor,
Saa stærk just i de Svage,
Som da du fried ind dit Ord
Med Daad i gamle Dage,
Som da din Søn til Hav og Vej
Udraabte med sin Røst: ti Kvær!
Saa Bind og Bove daaned!

Og Danmark under trange Kaar,
Imellem Fjender stærke,
Sig trøstede i sex hundred Aar
Bed Kristi Korsets Mærke
Og fulgte svagt, men ærlig dog,
Hans Rølvand under Danebrog,
Gik end det stridt mod Strømmen.

O, væk du op hos os ombord
Den Kæmpeaand, som sover!
Giv ham at tale Kraftens Ord,
Som kuer Bind og Bover!
Ja, frels os du, som ene kan,
Saa lydt i Danstems Fædreland
Maa tone Takkesange!

52.

Egen Tone.

Se Norges Blomsterdal!
Farvel, du kvalme Stuefrog,
Den vilde Graneskog
Er nu saa dejlig sval!
Trala, trala, la, la!
Ja lysteligt det er i Nord
Blandt Fjeld og Lid og Fjord.

Hør Fjeldets stolte Fos!
Nys brød den Vintrens Baand og Tvang,
Nu gaar den frit sin Gang
Og brummer Bas til os:
Brumbrum, brumbrum, brumbrum!
Ja lysteligt det er i Nord
Blandt Fjeld og Lid og Fjord.

Lys! Gjøg fra Birkekvist
Sit "Ku ku" slaar af Hjærtens Grund,
Lidt klodset er hans Mund,
Han mener: Tak for sidst!
Kuku, kuku, kuku!
Ja lysteligt det er i Nord
Blandt Fjeld og Lid og Fjord.

Hør kendte Tonesald,
Som klinger blidt fra Liden hist,
Smaagutten plyndred vist
Den gamle Siljufal.
Synlung, synlung, lung, lung!
Ja lysteligt det er i Nord
Blandt Fjeld og Lid og Fjord.

Paa friske, grønne Eng
Staar Blommer røde, gule, blaa
Dg reder Alfer smaa
En yndig Brudeseng.

Jo, jo, jojo, jojo!
Ja lysteligt det er i Nord
Blandt Fjeld og Lid og Fjord.

Saa blaa som Himlens Hvelv
Fra Hyttens Dør saa skjelmst paa Klem,
To Djne titte frem
Dg leer som Freja selv.

Ha, ha, haha, haha!
Ja, friske, fagre Jenter bor
Blandt Fjeld og Lid og Fjord.

Dg faar vi end en Skur,
Lidt Regn gjør Bondens Ager godt;
Vi skyed aldrig Vaadt,
Det er mod vor Natur,

Hei, hop, heihop, trala!
Ja lysteligt det er i Nord
Blandt Fjeld og Lid og Fjord.

Naar hjem til Dont og By
Vi vende maa fra Landets Lyst,
Med Glemmigei ved Bryst,
Vi synge højt mod Sky:

Trala, trala, la, la!
Ja længe blomstre gamle Nord
Med Fjeld og Lid og Fjord!

53.

Millom Bakkar og Berg utmed Havet
Heve Normannen fengjet sin Heim,
Der han sjølv heve Lusterne gravet
Dg sæt sjølv sine Hus uppaa deim.

Han saag ut paa dei steinutte Strænder,
Det var ingen, som der hadde bygt.
"Lat os rydja og bygja os Grænder,
Dg so eiga me Rudningen trygt."

Han saag ut paa det baarutte Havet,
Det var rustut aa lægja ut paa ;
Men der leikade Fisk ned i Ravet,
Dg den Leiken, den vilde han sjaa.

Fram paa Vinteren stundom han tænkte :
Giv eg var i eit varmare Land !
Men naar Vaarsol i Bakkarne blænkte
Fek han Hug til sin heimlege Strand.

Dg naar Liderne grønska som Hagar,
Naar det lavar av Blomar paa Straa,
Dg naar Nætter er ljose som Dagar,
Kan han ingenstad vænare sjaa.

Svar Nasen,



III. Modersmaalet og Folkelivet.

54.

Egen Tone

Moders Navn er en himmelsk Lyd,
Saa vide som Bølgen blaaner,
Moders Røst er den Spædes Fryd
Dg glæder, naar Isen graaner,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet.

Modersmaal er det Kraftens Ord,
Som lever i Folkemunde,
Som det elskes i Syd og Nord,
Saa sjunges det sødt i Lunde,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet.

Modersmaal er det Rosenbaand,
Som Store og Smaa omslynger,
I det lever kun Fædres Land,
Dg deri kun Hjærtet gynger,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt Død,
Sødt i Eftermælet.

Modersmaal er vort Hjertesprog
Kun løs er al fremmed Tale,
Det alene i Mund og Bog
Kan vække et Folk af Dvale,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet.

Moderasmaalet ved Drefund,
Dg trindt i de grønne Lunde,
Dejlig klinger i allen Stund,
Men dejligst i Pigemunde,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet.

Grundtvig.

55.

Tone: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Den gamle Nattergal i Danevangen
Er askegraa, men glemte dog ej Sangen
Hun slaar end sine Triller,
De høres kan til By
Fra Sommer=Aftenrøden
Til efter Morgengry:
Datter min! lær dig til i Tide!
Syng, som jeg, bort din Sorg og Kvide!
Syng dig glad!

Er end der Rim paa Træ i Bøgelunden,
Bogfinke=Kvidder kun i Morgenstunden.
Dog paa de Danske Strømme
Dg Nordens Dronning=D
Skal Haabet ei forlise
Dg Sangen ej uddø.
Jule=Kvæld bringer Haab tilbage,
Nytaars=Nat søder da saa fage
Morgen=Sang!

Den unge Fønixfugl i Bøgelunden,
Han kvirrer kun saa smaat i Morgenstunden,
Naar paa de spinkle Vinger
Han flager aftegraa
Og drikker Berleduggen
Af Blomsterkaffe smaa!
Boren dog, med sin Faders Næmme,
Skal i Glans Fønix overstemme
Hver en Fugl.

I Gylbenaarets Sommer Fuglesangen
Som aldrig før skal fylde Svanevangen;
Den store Fugle-Høvding
Fra Østens Paradis
Opstemmer hele Dagen
Til Straale-Skyttens Pris,
Og fra Kvæld, indtil Stjerner dale,
Slaa i Lund tusind Nattergale
Slag i Slag.

Grundtvig.

56.

Folketone.

Udi de dybe Dale for Norden under Ø
Der vippede to Duer alt udi Jordefrø,
Den ene var violenblaa, den anden hvid som Sne,
∴ Det var de allerdejlige, som Noget kunde see. ∴ ∴

De toende bygged sammen alt i den Bøgelund,
Og deres Unger fjedres ved Belte og ved Sund,
Der bygged de fra Hedenold, og endnu bygge de,
∴ Det er de allerdejlige, som Noget kunde see. ∴ ∴

Den hvide hedder Ordet og Sangens Magt den blåa,
Naar ud de flyve sammen, de Hjerterne kan naa,
Saa svinger som et Duepar sig Kæmpevisen gild,
:,: Det er de allerdejligste, som Noget høre vil! :,:

C. J. Brandt.

57.

Egen Tone.

Nu skal det aabenbares,
At gammel Kærlighed
I hver en Skærsild klares
Dg er for Rust i Fred!
For Levende og Døde
Kan Daners Hjerter bløde,
Men isne kan de ej.

End lever Kærligheden,
Som aldrig skal forgaa,
Men klare sig hernelen
Til Livet at forstaa,
Til klart Ham at begribe,
Der evig er i Live,
Som Kærligheden selv.

Saa er da ikke brustet
"Fuldkommenhedens Baand",
Vor Kjæde er ej rustet,
Den bryder ingen Haand,
Men af hvert Led udspringer
En Blomst med Fuglevinger
Til Gylbenaarets Krans.

Ja, Kjæden af Kærminder
Man sagtens prise tør:
Jo stærkere den binder,
Des friere den gjør,
Jo længer den mon vare,
Desmindre staar den Fare,
Des gylldnere den blir.

Man længe nok maa sige,
At Kærlighed er blind,
Det blir dog Lysets Rige,
Hvor ret den strømmer ind,
Dg han har aldrig levet,
Som klog paa det er blevet,
Han først ej havde fær.

Fra Arilds Tid herinde
Vi elsked "Liv og Fred",
Dg hos vor Danekvinde
Vi elsked Kærlighed,
Saa er den Livets Gaade,
Den sikkert bedst vil raade
Fuldvorne Danemænd.

Grundtvig.

58.

Gammel Folketone.

Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Paa Fuglesang, som Hjærtet kunde røre,
I de grønne Sale,
Mellem Nattergale
Dg de andre Fugle smaa, som tale.

Jeg saa en Fugl, den fløj, som Vinden juser,
Dg Sangen var, som Øresundet brusser.

Den rige Fugl, den fløj med Flok i Følge,
Som under Sællands Kyst den høje Bølge.

Den rige Fugl, han sang: "I andre Fugle!
Se Fjedre mine, røde, blaa og gule!"

Jeg saa en fattig Fugl som Lærken slagre,
Med Fjedre graa henover Sællands Ugre.

Den Fuglesang, den kan jeg aldrig glemme,
Den klang alt som min egen Moders Stemme.

Hun bad saa mindelig i Folkesangen
Om alt, hvad lyder klart i Danevangen.

Den rige Fugl han har al Sang i Bærge,
Som lyder klart i Dale og paa Bjerge.

Dg hver en Fugl, som beder, faar til Gave
Al Sang, hvortil den Kum i Bryst mon have.

Nu fattig Fugl, som Kum til alt mon have,
Fik Sangens Fylde som en Naadegave.

Som Folkehjærtet rig blev Folkeaanden,
Paa Sangen rigest er nu Liljevaanden.

Nu Hjærtets Fugl, som Palmefugl den unge,
Om Liv og Lys kan som den Gamle sjunge.

Saa lav dig, Danevang, nu til at høre
Paa Sangen ny, som Hjerterne kan røre,
I de grønne Sale,
Mellem Rattergale

Dg de andre Fugle smaa, som tale.

Grundtvig.

59.

Tone: En dejlig ung Ridder.

Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en Klang.
Hvormed skal jeg ligne og prise det i Sang?

En højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
For hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud!

Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord,
Til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor;
Er Hjærtet trangt af Sorgen, og svulmer det af Lyst,
Hun skænker os Tonen, som lette kan vort Bryst.

Dg om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
De svundne Tiders Visdom, de fjerne Landes Kløgt,
Hun lokker, og hun drager, vi følge hendes Bud;
For hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud.

De Fremmede, de tænkte at volde hende Sorg;
De bød hende Trældom i hendes egen Borg;
Men just som de mente, hun var i Baand og Bast,
Da lo hun saa hjærtelig, at alle Lænker brast.

Dg alle de Skjalde, hun skjænkede Ordets Magt,
De blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt;
Hver Sang, som Folket kender og lytter til med Lyst,
Den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes Bryst.

Hver kraftig Skæmt, der lokker paa Læben frem et Smil,
Den blev i hendes Rogger en hvas, en vinget Pil!
Hvert Ord, der kom fra Hjærtet og som til Hjærtet naar,
Det blev en Steen i Muren, der hegner hendes Gaard.

Dg Aarene de rulle og skiftes om paa Jord,
Dg vore Navne glemmes som Sne, der faldt ifjor,
Dg Slægt efter Slægt segner hen paa Mornens Bud:
Men hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud!

L e m b k e.

60.

Egen Tone.

Sangen har Lysning, og derfor den gyder
Over dit Arbejd Forklarelsens Skin!
Sangen har Varme, og derfor den bryder
Stivhed og Frost, saa det tøer i dit Sind.
Sangen har Evighed, derfor den skyder
Fortid og Fremtid i Hob for dit Syn,
Vander uendelig Attraa og flyder
Bort i et Lyshav af Længsler og Lyn.

Sangen forener, idet den fortøner
Mislyd og Tviol paa sin straalende Gang;
Sangen forener, idet den forsoner
Kamplystne Kræfter i samstemmig Trang,
Trangen til Skjønhed, til Daad, til det Kene!
— Nogle kan gaa paa dens lys-lange Bro
Højere, højere, frem til det Gne,
Som ikke aabnes for andet end Tro.

Fortidens Længsler i Fortidens Sange
Kaster vemodig en aftenrød Glans,
Samtidens Længsler i Toner vi fange
Ind for en Eftertids sjælfulde Sans.
Slægternes Ungdom i Sangen har Møde,
Tumler sin Stund i det tonende Ord;
— Fler, end vi aner, ja Vander af Døde,
Bugges i Kvæld i vort festlige Kor.

Bj. Bjørnson.

61.

Egen Tone.

Vaagner op nu alle Hjerter
Trindt i Fædrelandets Dale!
Vaagner af den dybe Slummer,
Af den lange Vinterdvale!
Vaagner, vaagner op til Livet
J, som drages haardt med Døden,
Op af Mattens usle Drømme,
Op at følge Morgenrøden!

Vaagner da, og gransker flittig
Dybt i Aandens Kæmpehøje,
I de store Mindesmærker,
Den har stillet os for Dje!
Vaagner op med Syn og Hjærte
For det Dejlige og Søde,
Som kan Børn og Kvinder smelte,
Som kan Kæmper selv opløde!

Hør de søde, dybe Toner
Ifra Nordens Barndomsdage,
Kæmpeluren, Hejmdalshornet,
Sølverharpens Klang hos Brage!
Hør kun, det er Buggesangen,
Mornen kvad for Folkets Dre,
Dg et nordisk Barnehjærte
End forlystes ved at høre.

Vaagner, vaagner! endnu lyder
Dybt fra Fjeldet Efterklagen
Af den gamle Volas Harpe,
Kæmpevisen, Skjaldefangen,

Gaadeasken, Horneskristen,
Minderne fra Balders=Baalet,
Odins Runer, Frejas Taarer
Klinger sødt som Modersmaalet.

Baagner op og skuer klarlig,
Hvordan Fædrene i Norden
Kæmpede for Livets Krone,
Stred for mer end Glans paa Jorden,
For udødelig at leve,
Ikke blot i Sang og Sage,
Men i Gladhjemms Gudebolig
Efter Livets Helte dage!

D. Vig.

62.

Tone: Vist stolt paa Rodans Bølge.

Velkommen hver, hvis Glæde
Er vore Fædres Hjem,
Hvis Hu er fri at træde
Med Lys i Livet frem,
Hvis Lyst er stor at vorde
I mer end Gods og Muld,
En Rigmand paa de Gaarde,
Hvis Skat er Landens Guld.

Et Modersmaal vi ejer,
Af Fædres Bryst det sprang,
Det mer end Guldet vejer,
Har mer end Guldet's Klang;
Vi ejer store Minder
Og Tonestrømmes Væld,
Vi ejer Lys, som rinder
For os i Gry og Kvæld.

Det er vor Ungdoms Ære,
Det er vor Leg og Lyst,
Det Alvorstanken være,
Som bor i Mandens Bryst!
Saa skjøn en Drøm ej findes
Som den paa Ungdoms Strand
Om Arven, som skal vindes
I Mandens Fædreland.

Ja, det er din med Kette,
Hver Skat, som vorder kendt,
Hvert Lys paa Fjeld og Slette,
I Folkeaanden tændt,
Hver Livets Daad paa Jorden,
Hvert ædelt Tankelyn,
Men først og sidst i Norden
For Folkehjertet Syn.

Thi skal vor Gjerning være
Ved Modersmaalets Lyd
At plante, Gud til Ære,
En Sæd til Hjærtets Fryd,
En Blomst, hvis Duft kan glæde
Hver Kvinde og hver Mand,
Et Lys, der Glans kan sprede
Trindt i vort Fædreland.

D. Arvesen.



IV. Folkestolen og Friheden.

63.

Tone: Det er saa yndigt at følges ad.

Hvad Solskin er for det sorte Muld,
Er sand Dplysning for Muldets Frænde.
Langt mere værd end det røde Guld,
Det er sin Gud og sig selv at kende ;
Trods Mørkets Harmes,
I Straale-Arme
Af Lys og Varme
Er Lykken klar !

Som Solen skinner i Foraarstid,
Og som den varmer i Sommerdage,
Al sand Dplysning er mild og blid,
Saa den vort Hjærte maa vel behage ;
Trods Mørkets Harmes,
I Straale-Arme
Af Lys og Varme
Er Hjærtensfryd.

Som Urter blomstrer, og Kornet groer
I varme Dage og lyse Nætter,
Saa Livs-Dplysning i høje Nørd
Vor Ungdom Blomster og Frugt forjætter,
Trods Mørkets Harmes,
I Straale-Arme
Af Lys og Varme
Er Frugtbarhed !

Som Fuglesangen i grønne Lund,
Der liflig klinger i Vaar og Sommer,
Bort Modersmaal i vor Ungdoms Mund
Skal liflig klinge, naar Lyset kommer!

Trods Mørkets Harme,
I Straale-Arme
Af Lys og Varme
Er Røsten klar!

Dsprind da herlig til Fuglerøst,
Dplysnings-Sol med din Morgenrøde!
Syng Ungdomsfugl af dit fulde Bryst!
Thi Modersmaalet har Toner søde;

Trods Mørkets Harme,
I Straale-Arme
Af Lys og Varme
Er Dansten fød!

Som Dansten sejred en Sommerdag
Dg jog af Marken de lede Trolde,
Nu sejre Lysets den gode Sag,
Hvor Løver føres i Hjærteskjolde!

Trods Mørkets Harme,
Med Straale-Arme
Af Lys og Varme
Vor Skole staa!

Vorherre vidner, at Lys er godt,
Som Sandhed elstes, saa Lyset yndes,
Dg med Vorherre, som leer ad Spot,
Skal Værket lykkes, som her begyndes;

I Gyldekarne
Skal Lys og Varme
Med Straale-Arme
For Styret staa!

Grundtvig.

64.

Tone: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

Er Lyset for de Lærde blot
Til ret og galt at stave?
Nej, Himlen under Flere godt,
Dg Lys er Himmels Gave,
Dg Solen staar med Bonden op,
Slet ikke med de Lærde,
Dplyser bedst fra Taa til Top,
Hvem der er mest paa Færde.

Er Lyset i Planeter kun,
Som ej kan se og mæle?
Er ikke Ordet i vor Mund
Et Lys for alle Sjæle!
Det giver os for Aander Syn,
Som Solens Skin for Kroppe,
Det slaar i Sjælen ned som Lyn
Fra Stjerne histoppe.

Er Lys paa visse Vilkaar blot
Saa halvvejs at ophøje?
Gjør det ej allevegne godt,
Er Lys ej Livets Dje?
Skal for Misbrugens Skyld maaskee
Paa Mandens Himmelbue
Vi heller Mulm og Mørke se,
End Solens blanke Lue!

Nej, aldrig spørges det fra Nord,
Vi Lyset vil fordunkle!
Som Nordlys i fribaarne Ord
Det saaes paa Himlen funkle,

Dg sees det skal ved Nordens Pol,
Ej blot i Kroppens Rige:
Midsummerens den holde Sol
Vil ej for Midnat vige.

Dplysning være skal vor Lyst,
Er det saa kun om Livet,
Men først og sidst med Folkerøst
Dplysningen om Livet.
Den springer ud af Folkedaad,
Dg voxer som den vugges,
Den straalers i vort Folkeraad,
Til Aftenstjernen slukkes!

Grundtvig.

65.

Egen Tone.

Høje Nord, Friheds Hjem!
Ej for Mørket til at true,
Men for Solen til at lue,
Dg for Liv til at gro frem,
Lad det bryde, lad det gære!
Stem ej Strømmen, taal dens Brag,
Den skal bære
Grøde til en Sommerdag.

Høje Nord, Sangens Bo!
— Ikke den, der dvalebinder —
Den, der tænder Blød paa Kinder,
Først gjør fri og saa gjør fro!
Kald dit Kuld fra Skovens Sale!
Lær i Sky det Vinger slaa!
Lad det dale
Dybest ned i Bondevraa.

Høje Nord, Haabets Borg;
Hvor det op i Mulmet vælde,
Hvor utrættelig det mælder
Vaarsry efter Vintersorg,
Nyn det ind i Drenges fjæffe,
Saa de le ad Jætters Larm!
Lad det lægge
Lys i Tanken, Staal i Arm.

Høje Nord, Kæmpehal!
Det er Tid, at Kraften kendes,
Det er Tid, at Sener spændes,
Tid til Stigen eller Fald;
Kald paa Heltene, der blunde!
Saml i et de skilte Raad!
Og i Munde
Læg os Ordet, som er Daad!

C. Hostrup.

66.

Tone: Kommer hid i Piger smaa.

Folkeaaender rejse sig
Nu i Syd og Norden,
Spørger efter Maal og Vej
For sin Færd paa Jorden,
Leder efter Broderlag,
Udsprings-Væld og Udgang=Dag,
Søskend=Kærligheden.

Nu er Slægters Samlingstid,
Blodets Baand skal prøves,
Nu mod Tyraniets Id
Folkefrihed øves;

Nu hver Folkestamme prud,
Som fik fælles Maal af Gud,
Holder venlig sammen!

Broderlag er Friheds Skjold,
Spaar om varig Lykke,
Riv og Splid er lede Trolld,
Hvert et Folks Ulykke!
Riv og Splid gjør Kraften lam,
Bringer Skade kun og Skam,
Knækker Folkestammen.

Norden er vor Stammes Navn,
Ens dens Kamp og Sejer,
Søskend tre til fælles Gavn
Fælles Grænser ejer:
Lades haant om Blodets Baand,
Viger Kraften fra vor Haand,
Ilden fra vort Hjærte!

Husk det vel, hver nordisk Mand,
Glem ej, naar det gælder:
Staar en Bror paa Afgrunds Rand,
Saa til Fald han hælder,
Han af samme Blod udbrandt,
Dg han fik dit Ord i Pant,
Glem ham ej i Nøden!

Tak din Gud for gode Kaar:
Freds og Friheds Velde;
Men husk paa, ihvor det gaar,
Saga klart vil melde
Om din Daad og om din Færd,
Viste, du var Frihed værd,
Om du hjalp din Broder!

D. Arvesen.

67.

Tone: Kommer hid I Piger fmaa.

Frihed er det bedste Ord,
Som paa Jorden findes,
Ej i Syd og ej i Nord
Bedre Navn vi mindes;
Det er Klang fra Paradis,
Gik fra Mund til Mund med Pris
Hos al Jordens Edle.

Slaveri og Trællestand,
Lænker, Baand og Plage,
Det er Lyd fra Dødens Land,
Mislyd alle Dage,
Vækker Frygt og virker Sorg,
Prises kun paa Jætters Borg
Og hos Dødens Fyrste.

Han, som kom med Guddoms-Navn
Med til Jordens Dale,
Kom med Frihed i sin Favn
Fra de lyse Sale,
Ej Han kom med Plageri,
Men for Plage os at fri
Og fra Aands-Tyranner.

Sandheds Aand blandt alle Folk
Førte samme Tale,
Kaldte mildt som Friheds Tolk
Til Guds-Husets Sale,
Bidste godt, der under Tvang
Aldrig kunde fødes Sang,
Aldrig Pris og Glæde.

Folke-Vander trindt paa Jord,
Som vil Herren ligne,
Hvad af Sandhed i Jer bor,
Det vil Gud velsigne,
Naar for Hjærte, Ord og Aand
Frit I løser alle Baand,
Som er gjort med Hænder.

Frit at tænke, tale, tro,
Synge, hvad I skue,
Frit at lade Livet gro
Under Himlens Bue, —
Det er Eders bedste Sans,
Og den ligner ganske Hans,
Som er Menighedens.

Frit at prise al vor Æt,
Alle gjæve Fædre,
Tale Fædrelandets Ret,
Folkets Dyder hædre,
Slaa af Mark hver Udaadsmand,
Som tør krænke Fædres Land,
Skænde vore Minder. —

Det er Folke-Vandens Drift,
Hvor den kom tillive,
Det i Tale, Daad og Skrift,
Skal dens Stovværk blive;
Alt hvad Ædelt Gud os gav,
Skal opstaa af Hjærtets Grav
Nu i Nyaars-Tiden!

68.

Egen Tone.

Hel tungt han efter sig Foden drog,
Som før var saa rap;
Højt Lærken over hans Hoved slog,
Men han hørte den knap.
Hans Sans var dummet, hans Kraft som død,
Hans Daad forlængst gaaet i Glem,
Han angst fo'r sammen, dengang det lød:
"Frem, Bondemand, frem!"

Men snart han følte, der veg et Tryk
Fra Sjæl som fra Krop,
Han rettede langsom sin brede Ryg
Og slog Dine op,
Paa Tunge hans Køst, i Kamp hans Sværd
Har lydt, saa det havde Klem,
Men end det kalder dog fjern og nær:
"Frem, Bondemand, frem!"

Ja sænker end du dit Blik mod Jord,
Endskønt du er fri,
Og bærer endnu du af Lærken Spor,
Du før smedet var i,
Og lystet det ej dig at stande som Værn
For Frihed og Fædrethjem,
Er ikke dit Mod som din Arm af Jærn:
"Frem, Bondemand, frem!"

Ja, frem! thi Maalet du ikke har naaet
Med Sulet paa Bord!
Fra Frimands-Net til Stormands-Daad,
Saa gaar Bejen i Nord,

Ja, frem med Hjælp i den trange Tid,
Med Skatten, du har i Gjem,
Med Folkets slumrende Kraft og Vid —
"Frem, Bondemand, frem!"

Din Moder sidder nu gammel og træt,
Men frejdig i Hu,
Sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
I dig venter hun nu,
Din Moders Hus er bleven et Skur,
Derinde Trækken er slem,
Det gælder at rejse den sunkne Mur —
"Frem, Bondemand, frem!"

C. Hoftrup.

69.

Egen Tone.

Frihed! du Nordens kæffe Mø,
Badet i Blod, kun ej i Taarer,
Født paa den grønne, gyngende Sø,
Dg med Malm i de jvulmende Aarer:
Solbrun om Rinden,
Vild som en Bjørn og let som Hinden,
Sad du ved Strand med Muslingtrans
Dg sang Takten til Sværdenes Dans,
Dg lod Lokkerne slagre for Vinden.

Vingede Frihed! lange Aar
Pynted man dig med Fløjl og Flitter:
Tærne du var i Kongens Gaard,
Men en Fange bag gyldne Gitter.
Lønlig og stille

Sneg du dig til de Unges Gilde,
Mynned ved Strand din Barndoms Sang!
Da sprang Kongsporten op, saa det klang
Gennem Krigslarmens Dønninger vilde.

Genfødte Frihed! du, som nys
Baaged ved Danmarks Moderhjerter,
Baktes som Rosen ved Vaarsolens Kys,
Kom, deel hendes Fryd, hendes Smerte!
Styrk hende atter!

Tag hendes Nag, naar Byrden matter!
Læg dine unge Skuldre til!
Da forynges og sejre hun vil,
Hun og du, hendes genfundne Datter!

Chr. Richardt.

70.

Egen Tone.

Djeblikket for hvert et Barn
Ligner en spraglet Sommerfugl,
Solbessinet med Sommerlyst,
Som ved Sankt Hans Dag, saa ved Jul.
Barnehaanden har altid Il,
Griber i Graaden efter Smil,
Griber vel fejl, saa her, saa hist,
Griber dog Djeblikket vist.

Djeblikket for Svend og Mø
Er som en Drømme-Rejsesfærd,
Immer Noget er splittergalt,
Snart er man fjern og atter nær;

Spring i Luften man gjør som helst,
Hartad forloren, hartad frelst,
Griber sædvanlig fejl hver Dag,
Uden ad Kys og Favnetag.

Djeblikket for Mand og Vin
Er som den travle Høstens Tid,
Lejligheden maa gribes da,
Det man kun har for Slæb og Slid,
Djeblikket er kostbar nu,
Alting gaar galt, det er en Bru,
Reddes maa lidt, hvor lidt det er,
Børnene skal ha' Noget hver.

Djeblikket for Gamling hver
Er som Goddag kun og Farvel,
Belfordrevet i Ro og Mag
Oder det En alt muligt Held!
Drømmen svinder med Ungdomsaar,
Lejlighed med det stærke Haar,
Livet er kort og Konsten lang,
Alt faar at gaa sin skæve Gang.

Djeblikket mod Evighed
Er vel det mindste af alt Smaat,
Djeblikket for Evighed
Det er dog baade stort og godt,
I det heldigste Djeblik
Menneskets Røn sin Frelser fik,
Djeblik hvort nu i hans Navn
Biselig brugt, gjør evig Gavn.

71.

Tone: Ensom og mørk.

Jord, i hvis Favn der hades, og der myrdes
Slægt efter Slægt,
Blodige Jord med al din Syndebyrdes
Vorende Vægt!
Hvor kan saa let din Himmelvej du følge
Rundt om den Sol, der skuer dine Saar
Og saa lysgrønt bølge
Vaar efter Vaar.

Jo; thi den samme, som har bundet Jorden
Lovenes Baand,
Som gav sit Folk i Orkenfjældets Torden
Loven i Haand —
Han la'r sin Sol hvert fattigt Straa forgyalde,
Han er den Gud, som hører Støvet's Bøn,
Som i Tidens Fylde
Gav os sin Søn.

Derfor om al vor Lykke skulde falme
Brat staa for Fald,
Altid fra Jorden en evig Takkesalme
Løfte sig skal;
Derfor hvor vældig Mørkets Aander virke,
Aldrig vor Bøn skal synke til et Suk,
Aldrig Herrens Kirke
Rokkes et Snug.

Lær os da Jord paa Mandens Ornevinge,
Trofast som du,
Os om vort høje Himmellys at svinge
Trøstigt i Hu,

Hente fra Ham alt Lys, som vi begære,
Hente fra ham Livsvarmen i vort Bryst,
Grønnes Gud til Vre,
Gyldnes til Høst.

Chr. Richardt.

72.

Tone: Velkommen fra de Døde.

Der er i Nordens Hjerte
En stille Længsel lagt,
Som gennem Lyst og Smerte
Vil bryde frem til Magt —
Sit Maal den ej ret kender,
Knap har den end et Navn —
Men Fremtids Haab den tænder
Af Kærlighed og Savn.

Det er den skjulte Bælde,
Det er den indre Trang,
Som fører Dal til Fjelde
Og Skov til grønne Bang.
Alt som Naturens Floder
Den Trang er dyb og reen:
Tre Sønner af een Moder
Vil vorde tre i een.

Derfor sig selv at miste
Vil ingen af de tre,
Dog samlet til det sidste
De Nordens Land vil se —
Hvorfor? — Hvortil? — Hvorledes? —
Vi gruble ej derpaa.
Lad Længslen endnu fredes,
Den vil sin Blomst nok faa.

Vi føle den, vi Unge,
Nu slaa i fulde Bryst —
Vi ville den udsjunge
Med stærk og frejdig Røst:
Svøm trygt paa Fremtids Bølge,
Du Nordens skjøne Haab!
Dig Nordens Sønner følge
I gennem Mandens Daab.

A. Munch.

V. Sagafange og Kæmpeviser.

73.

Egen Tone.

I Rosenlund under Sagas Hal,
Der gemmes hellige Minder,
Med sagte rislende Bølgefald
Den klare Søkvabæk rinder.
Der er en Kalk saa sød og sval
Af dette Væld at tømme,
Og Nordens Mænd fra Fjeld og Dal
Gaa did i vaagne Drømme.

Thi Elven nynner et gammelt Kvad,
Der bæres vidt over Strande,
Om Afers Drot, som ved Bredden sad
Og drak af de rislende Bände.

Mens Sagas Land i denne Drik
Det svundne aabenbaared,
Stod Fremtids Syn for Odins Blik
Af Mindets Glans forklaret.

Vi vandred da til den klare Strøm
I Sagas fredede Rige.
Bort Nordens lyseste Fremtidsdrøm
Vil der af Bølgerne stige,
Thi Odins Vt har intet Væld,
Der mere lifligt kvæger,
End dette Haab for Nordens Held,
Der bor i Mindets Bæger!

J. S. Welhaven.

74.

Tone af Lindemann og Malling.

Sol er oppe, Skovens Toppe
Glimre alt som Gimles Tag!
Bud os bringer Hane=Vinger,
Hanegal om klaren Dag.
Vaagner, vaagner Danske Helte!
Springer op og spænder Belte!
Dag og Daad er Kæmpe=Kim.

Højt det gjalder, Luren kalder
Kæmper op af Morgenblund,
Stolper knage, Luer brage,
Blusse over grønne Lund.
Vaagner! ej til Gammens=Tale,
Vin og Smil i Konge=Sale,
Hildurs Leg er nu for Haand!

Rolf kan blegne, Bjarke segne,
Hjalte svømme i sit Blod.
Lejres Buer kan i Luer
Synke ned for Hjartvars Fod,
Han dog Marken ej beholde,
Før de Emmer vorde kolde,
Dræber ham den sidste Gnist.

Sol er oppe, Skovens Toppe
Glimre alt som Gimles Tag!
Bud os bringer Hane-Vinger,
Hanegal om klaren Dag!
Vaagner! vaagner, danske Helte!
Springer op og spænder Bælte!
Morgenstund har Guld i Mund.

Grundtvig.

75.

Egen Tone.

Habor kom fra Norges Fjelde,
Signe sad i Dannevang.
Uberørt af Nar og Velde
Er den gamle Skjaldesang,
Om det Dyb som ingen bunder,
Ugte Kjærligheds Vidunder!

De hinanden tro i Døden
For hinanden Livet lod,
Blussende som Aftenrøden
Signes Bur i Lue stod,
Svanesang fra Ketterstedet
Hæved sig i Habor's-Kvædet:

Rask, J Svende, nøler ikke,
Griber kun i Top mig snart!
Højt i Vejret nu med Strikke
Hæver mig kun med en Fart!
Sødt det er paa Lustens Bølge
Fagre Brud! dig rask at følge!

Hører J det — Brag af Luer!
Seer J hist det røde Tag!
Seer i over Hallens Buer
Bajer Trostabs røde Flag!
Kærlighed fra Signes Kammer
Blusjer ud i gyldne Flammer!

O, hvor det mit Hjærte fryder;
Ord du holdt, o Pige sød;
Over Hallen højt det lyder:
Lige tro i Liv og Død!
Hvad som Kvinde sødt du loved,
Som en Helt du holdt og voved.

Kærlighed kan aldrig dølges,
Blusfende den bryder ud.
Smukt vi ud af Verden følges,
Som en Brudgom med sin Brud,
Aldrig briste, skønt de brage,
Rosen=Baand fra Ungdoms=Dage

Held da mig, som vandt i Støvet
Slig en trofast Venne=Liv!
Ensom ikke og bedrøvet
Ender jeg mit Kæmpeliv.
Med en Fylgje som den Bedste
Jeg skal Valhals Guder gæste!

Knytter mig med korte Tømmer
Kun til Luftens kolde Hest!
Døden mig til Fryd kun dømmes,
Bringer hvad mig huer bedst,
Høre skal i grønne Sale
Brat jeg Slag af Rattergale!

Lystig, lystig, op ad Stige!
Dybt jeg føler, vist jeg veed:
Selv ej i de Dødes Rige
Dør den ægte Kærlighed;
Signelil, min tro Veninde,
Hisset skal med Fryd jeg finde!

Højt i Syden som i Norden
Lyde skal vor Bryllups-Sang,
Ja, i Himlen og paa Jorden
Tone skal med Højtids-Klang:
Lige tro og lige ømme,
Salige de sammenstrømme.

N. F. S. Grundtvig.

76.

Tone: Nu skal det aabenbares.

En Kæmpe var paa Jorden,
Han sprang af Asarod,
Dg vide kendt i Norden
Er Kæmpens Navn og Daad.
Som Sigurd Fosnersbane,
Han red med Guld paa Grane
I gennem Lueild.

Naar Solen monne lide,
Sprinder Jættedag,
Det var ved Midnatstide,
Han sov alt under Tag,
Da mægted Jættevælde
Den Prude helt at fælde
Ved lumste Niddingsid.

Det var hans fagre Kvinde,
Hun vaagned op i Blod,
Af trende Lig der inde
Udsprang saa rød en Flod;
Som Stenen var hun stille,
Ej kunde Taaren trille,
Dg Hænder ej hun vred.

Hun bredte hvide Lagen
Alt over Kæmpens Lig,
Af Jammer var hun slagen
Dg knuget bitterlig;
Saa dybt hun drog sin Aande
Alt i den store Vaande,
Som brat hun maatte dø.

De ædle Kvinder vilde
Paa Jammer raade Bod,
Opregnede med Snilde,
Hvad selv dem gif imod;
Men dog sad Gudrun stille,
Ej kunde Taaren trille,
Dg Hænder ej hun vred.

Kun liden Gulrand vidste
Et Raad for Søster sin,
Hun drog alt bort med Riste
Af Sigurd tætte Lin,
Hun klapped ham paa Kinden,
Dg løste frit for Binden
Det lange, gule Haar.

Her er din elskte Døde,
Er han dig nu af Sind?
Se, hvor de Taarer røde
Nedrulle ham paa Kind!
Vil du dem ikke dnyse,
Dg til Farvel ej kysse
Den kære, blege Mund?

Da stedtes Gudrun's Dje
Alt paa det gule Haar,
Hun maatte sig nedbøje
At kysse Kæmpens Saar;
Nu kunde Taaren flyde,
Nu kunde Klagen lyde,
Nu Hænderne hun vred.

Saa haardelig hun rørte
Sin Stemme da paa Borg,
Dg der det Brynhild hørte,
Hun lo ad bitter Sorg;
Da blev der Nnk i Salen,
Thi begge brændte Kvalen,
Men Gudrun brat opsprang.

Alt i de øde Bange
Der kan jeg klage fri!
Der monne hun nu gange
Saa mangen vilden Sti;
Om Nætter og om Dage
Man hører hendes Klage
Alt over Bjerg og Dal.

Grundtvig.

77.

Egen Tone.

I alle de Riger og Lande,
Hvorhen jeg i Verden fo'r,
Jeg fægted med aaben Bænde
For hvad jeg for Alvor tror.

En Drn var mit Hjelme-Mærke:
Paa Brynjen stod Korsets Tegn.
Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
Opslog jeg min Ridderhjelm!
De saa, jeg var Holger Danske
Og ingen formummet Skjælm.

Vil Dansken i Verden fægte,
Men dølgger Afsyn og Navn,
Jeg veed, hans Mand er ej ægte,
Jeg tager ham ej i Favn.

Jngemann.

78.

Tone: Kung Karl, den unga hjelte

Nu vaagner Holger Danske
Med frisk og frejdig Mand,
Til Fjenden Ridderhanske!
Til Bennen varme Haand!
Fuldkarst jeg kom til Mæle,
Med Sang jeg kom igen.
Godmorgen! danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

Frisk grønnes skal min Sommer
Trods alle Vintres Sne.
Hvor gamle Holger kommer,
J skal dog ung ham se.
Kun Mismod til mig skotter
Med Tvivl og Klageraab,
Afvejen, Klynkepottes!
Danst Mand har modigt Haab.

Mit gamle Folk jeg kender,
Det er saa ungt som før!
J Holgers unge Benner
Det gamle Liv ej dør!
Jeg Liv og Tro forsægter:
Et Folk! en Drot! en Gud!
Bort, bort, hver Sold Fornægter!
Hin Tro kun holder ud.

Nu rider jeg til Thinge
Og op til Kongens Gaard,
Helt djærvt skal Ordet klinge,
Hvor gamle Holger staar.

Djærvt Ord, men høvist Tone!
Kun ærligt Blad fra Mund:
I Aagt hold Folk og Trone!
Ad Maanen tuder Hund.

Paa Køsten blev jeg ofte
Af ærlig Bonde kendt,
Og selv i Bondekofter
Af Stridsmænd og Student!
Paa Haandtag, Blik og Mæle
Jeg kender trofast Ven.
Godmorgen! danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

Jngemann.

79.

Tone: Der stander et Skib.

Hejmdal, han stander paa Himmelbjerg,
Som Gudhjems det levende Gjærde,
Og drikker han muntert den klare Mjød,
Da er ingen Fare paaafærde.

Mødre han haver vel ni for een,
Og Søstre saa ere de alle,
Men skjønt han er viis, han veed dog ej,
Hvem Fader paa Jord han tør kalde.

Hundrede Mile paa hver en Kant
Han seer over Land, over Bølge,
Der kan ingen Jætte, der kan ingen Dværg
Ingen Trolde for hans Dje sig døolge.

Græsjet i Enge det hører han gro,
For ham nytter ej det at hviſte,
Saa alle Smaa-Nisser de komme tilkørt,
Om end de er nokſaa poliſke.

Sværdet han fører paa underlig Viſ,
Det rækker ſaa vidt, ſom han tænker,
Man kalder det "Hoved" og ſynger derom:
Det hugger itu alle Rænker!

Hornet han blæſer, blev vide berømt,
Thi over al Verden det lyder,
Bed Lyden opvaagner hver Kæmpe i Nord,
Dg tænker paa hvad det betyder.

Gammel han fødtes, men ældes ej mer,
Jdunnas Guldæbler det volde,
Guldtand for Bentand ham vorde i Mund,
Klanghornet ſin Lyd ſkal beholde.

Guldtop, han rider paa Flakkebjerg,
Det er kun en liden Nordbakke,
Saa Foden han støder imellem paa Steen,
Dg dermed han tager tiltakke.

Hejmdal kun ſover ſom Fugl paa Kvist,
Thi meget han har at forſømme,
Naar Bladene ryste, de vække ham brat,
Han ſaar ingen Tid til at drømme.

Loke ſig liſted en Sommernat
Paa Sokker med Tyvenes Lykke,
Til Folkvangs-Buret i Gladhjems Dal
Dg ſtjal da ſkøn Frejas Guldſmykke.

Hejmdal dog hørte hans lette Trin,
Han hørte og Guldbrase-Klangen:
Guldtypen han tugted ved Klingersteen,
Saa end det genlyder i Sangen.

Pint blev af Typen det Brysningmon,
Der straalere som Kærligheds-Glansen,
Det bærer skøn Freja med Fryd paany
Som Dronning i Havfru-Dansen.

Grundtvig.

80.

Egen Tone.

I gamle Dage det var en Gang,
At Danske Folk var i Kongetrang,
De Gode græd og de Onde lo,
Hvor Jngen hegner, kun Torne gro.

Da kom en Snekke for fulde Sejl,
Med Love = Hoved og Hjærte = Spejl,
Med Guld og Baaben og Stads ombord,
Men ikke en Sjæl ved Mast og Kor.

Der var dog Liv, for en lille Dreng
Alene laa i den store Seng.
En Neg var bunden med Ar og Straa,
Den hviled Drengen sit Hoved paa.

Og hvor han sov, baade spæd og spag,
Der vajede over et Kongeflag,
Saa liljehvidt og saa rosenrødt,
Som kun hos Freja paa Rinden mødt!

Hvor det i Landet blev hørt og spurgt,
Det tyktes Alle et Jærtegn stort.
De hvissed: Barnet er Odins Søn,
Til Hjælp os stikket fra ham i Løn!

De satte Regen da paa sin Rod,
Hvor Danedrotten han ellers stod,
Saa tog de Store den Lille op
Dg lønt ham satte i Aretop!

Da Nytt man spurgte med Vaabengny,
Dg højt det gjalded i vilden Sky:
"Hil dig, vor Konning, bliv rund og hold!"
Saa Skjalde sjunge om Danmarks Skjold.

Grundtvig.

81.

Egen Tone.

Skjøn Freja hun havde et Smykke af Guld,
Smykke af Guld,
Der skinned ej Mage dertil over Muld,
Dg det var Brysing, det bedste Guld-Mon.

Den Spillemand Loke var :: snedig og snu, ::
Til Frejas Guldsmykke stod Legerens Hu.

Dg det var om Natten skjøn, :: Freja hun sov, ::
Da listed sig Loke som Ræven paa Rov.

Da blev der en Jammer i :: Aernes Gaard, ::
Som havde ej været i tusinde Aar.

Skjøn Freja hun var deres :: Glæde og Lyst, ::
Det voldte Guldsmykket, hun bar paa sit Bryst.

Forsvunden var nu hendes :,: Yndigheds Duft, :,:
Som alle smaa Blommers, naar Sne er i Luft.

Godt Raad vidste Hejmdal, :,: den vittige Dværg, :,:
Han blæser Guldhornet paa Himlingeberg.

Hejmdal kan høre, :,: hvor Græsset mon gro, :,:
Han hørte og Lyden af Legerens Sko.

Hans Sværd kaldes Hoved, for :,: han er saa klog, :,:
Han kan alle Runer i Nornernes Bog.

Han stredes med Loke ved :,: Spillemandsø'r, :,:
Guldsmykket han vristed ud af hans Klør.

Sig selv er skøn Freja nu :,: blevet igen, :,:
Dg Hejmdal han er hendes trofaste Ven.

Dg nu er der Glæde i :,: Njernes Gaard, :,:
Som ej der har været i tusinde Aar.

Dg nu er der Gammen i :,: dejligste Bang, :,:
For der synger Freja sin Guldsmykke-Sang.

Dg Loke, forgæves han lister omkring,
Lister omkring,

Han hører vel Sangen, men seer ingen Ting.
Dg det var Brysning, det bedste Guld-Mon.

Grundtvig.

82.

Egen Tone.

Dnsket er lig en yndig Mø
Med Guldbaand om flagrende Lokker,

Hun er af dem, som aldrig kan dø,
En lille livsalig Gudinde,
Mens Bøgen har Blade.

Kaldes hun paa, hun kommer brat,
Dg trøster sin Ven hele Dagen,
Sidder ved Sengen den lange Nat
Dg lægger sin Haand ved hans Hjærte.

Stoles hun paa, da gjør hun blid,
Dg hun skuffer Jngen med Løfter,
Siger sin Ven det selv med Flid:
Jeg kan ikke nær, hvad jeg ønsker.

Fylla, det er hendes Navn i Nord,
For Lykken i hele sin Fylde
Ønsker hun alle de Smaa paa Jord
Som Aser og Vaner de Store.

Dybt er hun rørt af Friggas Graad,
Som rinder af Sorg over Balder,
Er og betroet hvert Løndoms-Naad,
Som Friggas udkaarne Veninde.

Moderlighed! du ved det godt,
Hvad ellers du ikke tør nævne,
Bly, som du est, for Verdens Spot,
Du Fylla betroer i det Stille.

Fylla hun sad i Jensal tro,
Mens Hermod til Hel red paa Slejpner,
Faa det kun ved, hvad da de To
I Enrum betroed hinanden.

Alle dog i det gamle Nord
Derom vidste nok at fortælle,
Hvad til de To med Venstabs=Ord
Stjøn Nanna gav Hermod at bringe.

Fylla da fik en Guldring stjøn,
Dg godt har den Ring at betyde:
Dnsfernes Mø fik Dnskeløn,
Det bødste, hun vil, skal opfyldes.

Times det skal, vel sent men sødt
Det bødste af Dnsferne alle,
Tidlig det lød om Liv i Dødt:
Gid Balder maa komme tilbage.

Dnsket det gaar som Folk paa Jord,
De fødes, de færdes, de daane,
Fødes igjen paa Fyllas Ord,
Naar selv hun dem bar under Hjærte.

Fælles vi har med Fædres Røn
Det Dnske, som aldrig skal briste,
Dnsket for Odins bødste Søn:
Livsalig han Hel overvinde!

Fælles vi har med Mødres Røn
Det Dnske, som tit blev til Latter:
Gid vi maa se en Dattersøn
Af Fredegod vore paa Marken.

Tidt har vi holdt det dødt i Favn,
Men nænte det ej at begrave,
Bar det om Land med bittert Savn,
Som Danemænd gamle Kong Frode.

Tidt fik det Liv og Smil paany.
Det voldte, skjøn Fylla! din Vande,
Deraf vi ved, at højt i Sky
Det hvilet sig har ved dit Hjærte.

Fredegods Tid med Hjærtets Guld
Ej glemmer den graadfaagre Duse,
Dnsket derom i sorten Muld
Ej synker, mens hun føder Sønner.

Dnsket, trods Død, har gode Kaar,
For Fylla igjen det opvækker,
Indtil i Danmarks Gylbenaar
Livsalig det stædes til Hvile,
Mens Bøgen har Blade.

Grundtvig.

83.

Tone: Bist stolt paa Rodans Bølge.

Velkommen fra de Døde,
Du gamle Hornegjæst,
Som nys i Morgenrøde
Stod op til Folkefest!
Du vandred vidt paa Jorden,
Fortæl os hvad du saa,
Og aabenbar os Norden,
Saa vi os selv forstaa.

Du havde jo din Bugge
I Danmarks grønne Lund,
Da Thor med sine Bukke
Fo'r over Drefund,

Da Odin paa sin Ganger
Med over Østersø,
Da Hjarne Frodesanger
Blev kronet under D.

Du kjender dem jo alle,
Som straalet har i Nord,
Med Helte og med Skjalde
Du skifted Gammensord ;
Du saa og hvad der voldte,
At Nordens Helteold
Som Sverigs Karl den Tolvte
Blev skudt i aabent Skjold.

Tag Bladet nu fra Munden,
Istjænk os Binen klar,
Tag op fra Harpebunden
Det Lys, du længe bar :
Lænd det, saa hvad du siger
Vi paa din Mund kan se,
Og se at Nordens Riger
Bar altid Et i Tre.

I Upsala og i Lejre
Og gamle Nidaros
Skal over Døden sejre
Med Nordens Aand din Ros ;
Og hvor du laa begravet
Engang paa Manders Bis,
Fra Island over Havet
Gjenlyde skal din Pris !

84.

Egen Tone.

Brede Sejl over Nordsjø gaar,
Højt paa Skansen i Morgnen staar
Erling Skjalgsøn fra Sole,
Spejder over Hav mod Danmark:
Kommer ikke Olaf Trygvason?

Seks og Femti de Drager laa,
Sejlene faldt . . . mod Danmark saa
Solbrændte Mænd, . . . da steg det:
Hvor bliver Ormen Lange?
Kommer ikke Olaf Trygvason?

Men da Sol i det andet Gry
Steg af Hav uden Mast mod Sky,
Blev det som Storm at høre:
Hvor bliver Ormen Lange?
Kommer ikke Olaf Trygvason?

Stille, stille i samme Stund
Alle stod, ti fra Havets Bund
Skulped som Suk om Flaaden:
Tagen er Ormen Lange,
Falden er Olaf Trygvason!

Siden efter i Hundred Aar
Norske Skibe til Følge faar,
Helst dog i Maanenætter:
Tagen er Ormen Lange,
Falden er Olaf Trygvason.

Bj. Bjørnson.

85.

Tone: Dankongen og Hr. Asbjørn Snare.

Slaverne raadte paa Østersø,
Skoven staar dejlig og grøn,
Kvinderne sukked fra D til D!
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen!

Nøden var stor, men og Hjælpen nær!
Det var Kong Baldemars Herrefærd.

- Aksel og Esbern var Brødre to,
Tvillinger bedre paa Jord ej gro.

Sammen de sejled til Pris under D,
Sammen de sejled fuld høj en Sø.

Baldemar Fader og Baldemar Søn
Fred dem begge i Lys og Løn.

Sammen de sove i Danevang,
Sammen de svæve i Heltesang.

Baldemar Sejer i Kjortel rød,
Blegned over de Heltes Død.

Sejer ham fulgte vel trindt paa Sø,
Venner han savned dog under D!

Længe han leved den Danedrot,
Danemarks Haab blev med Haaret graat.

Sammen de sank i Kvæld paa Baar,
Sammen de sov i mange Aar.

Danemarks Haab i Moderstød
Immer dog sover med Rinden rød!

Derfor med Bemod lys og blid
Mindes vi Baldemarers Tid.

Mindet vel lader som ingen Ting,
Er dog et lønligt Klippespring.

Immer det risler; engang paany
Haabet sig svinger som Fugl i Sky.

Fuglen har sunget og synger end:
— Skoven staar dejlig og grøn —
Baldemarstiden oprandt igjen!

Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen!
Grundtvig.

86.

Tone: Rabna-Brydlaupet i Kraakelund

Yderst mod Norden lyser en D
Klart gennem Isflag og Laage,
Der ved en Bjærgild, som aldrig kan dø,
Oldtidens Billeder vaage,
Derfra gaar Sagnet vidt over Sø
Som en Maage.

Op til det sælsomme Eiland drog
Først vore herlige Fædre,
Med sig fra Norge de Højsædet tog
For at oprejse det bedre,
Korrønamaal de i ensomme Krog
Skulde hædre.

Medens det synkende Nordens Magt
Deltes og maatte forsage,
Blev der paa Island bevaret og lagt
Livsfæd for kommende Dage ;
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
Staar tilbage.

A. Munch.

87.

Egen Tone.

Bindene fuse, og Boverne gaa
Mod det fremmede Land,
Kong Baldemar sejler paa Bølgen blaa ;
Det hellige Kors vil han plante paa
Den Hedningestrand.
Fra Himlen er Danebrog falden.

Hans Kæmper følge med Skjold og Stang
Til Hedningestrand,
Og Præsterne følge med Messesang,
Og Skjaldene drage med Harpeklang
Til den fremmede Strand.

Bjipen han taler et Manddomsord :

“Kast Ankeret ud !

Om Fjenderne myldred som Støv paa Jord,
Vi have dog Sejeren med om Bord,
Ti med os er Gud.”

Der stod en Strid paa den fremmede Strand
Med Bulder og Gny ;

De Hedninger stimled saa tykt som Sand,
Dem lysted at dræbe hver kristen Mand ;
De tuded i Sky.

Dg Kæmperne strede med Skjold og Stang,
Med Dommedagsflag,
Dg Præsterne strede med Bøn og Sang,
Dg Skjaldene hæved en Harpeklang
Blandt Sværdenes Brag.

"Staa fast, staa fast, hver en Danemand,
Som paa Korset tror !
Dg rinder vort Blod paa den fremmede Strand,
Staar Paradisporten os aaben paa Stand
Alt efter Hans Ord."

Da skilte sig Skyernes dunkle Grund,
Det blænded som Lyn,
Der svæved et Banner i samme Stund
Med snehvidt Kors i den røde Bund
For Heltenes Syn.

Dg frem gik Dansken, og Sejrens Sang
Steg vældig mod Sky. —
Gud lader det Banner end mangan Gang
Høit flyve med Sejr over Kampens Bang,
Dg frelse paany !
Fra Himlen er Danebrog falden.

88.

Tone: Mens Nordhavet bruser.

Kolombo leged ved Havets Rand,
Opvokste for Vind og Bove,
Dg drømte sødt om det skjulte Land,
Med Guld og grønne Skove,
For ham var Havet ej mer end Dam,
Han knap sig ønsked en Fjederham.

Han kun sig ønsked et Snekkepar,
Til Langedsfærd mod Vesten,
Med Jordens Kunding, hans Tro det var,
Det gik af sig selv for Nesten:
Fra Vesten ud, kom man Øster ind,
Til Guldets Hjem og til Lykkens Lind!

I Syd han sejled, og saa i Nord,
Til Isfen begyndte at graane,
Man bad med Latter ham, paa hans Ord,
Kun reise til Sol og Maane:
Hvor skarpt man spottet, hvor højt man lo,
Uroftet dog blev hans Kæmpetro.

I Bogterhytte og Kongesal
Han jagde med samme Tone:
Jeg ud kun farer som Admiral,
Dg kommer igjen med Krone,
Ti Sættekonge jeg være vil
I Verdensdelen, jeg styrer til!

Hans Kæmpemine, hans Kongeorð,
Var farlige Anstødsstene,
Af Majestæter paa denne Jord

Dem taalte en Dronning ene,
Kun Isabella i Gyldensal
Gav Verdenshavet en Admiral!

Frimodig hejsed han Sejl i Kaa,
En Morgen, før Sol var oppe,
Dg om hans Fart over Bølgen blaa
Gik Ky mellem Stjernetoppe;
Ti Han, som raader for Jord og Hav,
Til Gaade-Landet ham Medbør gav.

Han foer saa vide, med Staal i Bryst,
At Stjærnerne Farve skifted,
Han kom tilbage fra Højts Kyst,
Dg sagde: Jeg Riget stifted;
Dg Majestæter med Brodernavn
Han gik i Møde og tog i Favn!

Af al den Vælde, og alt det Guld,
Som Spanien vandt saa fage,
Kun Kygjets Bobler og Kubas Muld
Med Styrmandens Ben er tilbage,
Men Verdenshavet til fjerne Ø
Endnu dog kaldes den spanske Sø.

Dg naar den fortner, en Solskinsdag,
Af tusinde Master høje,
Dg dejlig vajer al Verdens Flag
I Stavn under gyldne Fløje,
I Glans man skuer Kolombos Daad,
Dg skimter Himlens forborgne Raad!

Grundtvig.

89.

Tone: Blomstre som en Rosengaard.

Han var ingen mægtig Mand,
Mark-Evangelisten,
Dog et Kædstab i Guds Haand,
Kædet en Hjærtetekristen,
Sund i Troen, mild og søm,
I sin Daad og i sin Drøm
Barnlig Gud hengiven!

Kirke lav han grundet her,
Tusind Aar tilbage,
Ej med Bram og Herrefærd,
Men med Suk og Klage,
For det var saa grumme Smaat
Her med Ondt saa vel som Godt,
Uden Martyrkroner!

Snart i fyrretyve Aar
Han til Kronen bejled,
Dg sov hen med bange Raar,
Som den var forfejlet,
Savnede dog ej Himlens Trøst,
Stoled paa en Glædesløst,
Efter Taaresæden!

Tusindaaret nys udrandt,
Sæden ej uddøde,
Marken dog endnu ej vandt
Kos og Ky for Grøde:
Alt gik sent og alt var Smaat,
Lidt af Ondt og lidt af Godt,
Ingen Martyrkroner!

Kraft dog har paa Troens Grund
Badet og Guds=Bordet.
I vort Hjærte og vor Mund
Lifligt er Guds=Ordet,
Bed den gode Hyrdes Røst
Hjorden føler Mandens Trøst,
Følger ham alene!

Kærligheden blev ej kold,
Det er Hjærtets Vre,
Derfor sikkert mange Fuld
Marken dog skal bære,
Sent men sødt, det er vor Trøst
Som Ansgars, en Glædesløst
Kroner Laaresæden!

I Guds Time da Guds Ord,
Hjærtelig omfavnet,
Videre herfra paa Jord
Gaar i Jesus=Navnet,
Gaar med Kærlighedens Sang,
Med Guds Fred fra Danevang,
Trøstlig gennem Ilden!

Gud ske Lov i Jesu Navn
For Evangelisten,
Som, trods Mandelynets Savn,
Var en Hjærtetekristen,
Egned sig til Mærkesmand
Just i vore Fædres Land:
Banen paa det Jevne!

90.

Tone: Kong Kristian stod ved højen Mast.

I Kongedybet stod et Slag
I Røg og Damp,
Der stod i Vaar en Højtidsdag,
Hvor Nelson gav det glatte Lag,
Med Lyn paa Lyn i Tordenbrag,
I Røg og Damp,
Men Danebrog man saa dog grandt
Som Løve staa mod Elefant
I Kamp.

Det var i sjette Fredriks Tid,
Mens han var ung,
Da, efter Freden lang og blid,
Sin Prøve stod i skarpen Strid
Vor Løve, som fra Arilds Tid
Var immer ung:
Thi mens de gyldne Hjerter slaa,
Ej vorder Sølvhaars-Kronen graa
For tung.

I Kongedyb en Prøvesteen
For Heltemod,
Hvor der var mer end to mod en,
Har gjort som Guld den Sag saa ren:
Paa Danebrog og Prøvesteen
Var Heltemod,
Da Thurah faldt med samme Ros,
Som Lassen og som Villemos
De stod!

Med Danebrog der staf i Sky,
 Med Bølgen blaa,
 Foer vidt om Land det stærke Ry,
 At Danmark rejste sig paany,
 Med Løvebrøl i højen Sky,
 Fra Bølgen blaa;
 Kun i den sidste Røg og Damp
 Skal Mindet om Skærtorsdags Kamp
 Forgaa!

I Frederik den Sjettes Tid
 Stod Dansten op
 Af Fredens Skød, med Kraft til Strid!
 Med Heltedaad, med Kunst og Vid
 Det Danske Navn i Fredriks Tid
 Stod herlig op!
 Det stige nu, trods Vejr og Vind,
 Fra Kongedyb til Wrens Lind
 Og Top!

For gamle Danmarks Løver blaa
 I gylden Felt,
 I Kreds af Hjerter, som kan slaa
 Med Ungdomskraft, trods Lokker graa,
 Lad runge over Bølgen blaa,
 I Sund og Belt,
 Et Hurraraab med Fynd og Klem,
 Saa paa hvert Dæk der springer frem
 En Helt!

91.

Egen Tone.

Være Fred med Eder Alle!
 Dem vi saa i Kampen falde;
 Hver saa uforsagt og glad
 Stred for Konge, Land og Stad;
 I det rædselsfulde Møde
 Kjækt I stode, stred og døde.

Osterhavets Bølger bare
 Overmægtig Fjendeskare.
 Myndig os vor Uven bød
 Bølge mellem Haan og Død.
 Da, da gif I ham imøde,
 Stode, stred, faldt og døde.

Kampens Ild blev ved at brænde,
 Rundt omkring faldt Ven og Fjende,
 Skarer styrtede for Fod,
 Strømme flød af Helteblod,
 Hver saa sig og Broder bløde,
 Men stod fast og stred og døde.

Være Fred med Eder Alle!
 Vi Jer ej tilbagekalde,
 Græde ej ved Eders Grav,
 Hvor den er i Jord og Hav;
 Men med Tak og Pris og Hæder
 Broderlig vi mindes Eder.

Ja, med Takkesang vi møde,
 Thi det var for os I døde.

Tak for Eders Heltemod!
Tak for hver en Draabe Blod;
Tak, I dyrebare Sjæle!
Evig er Jert Eftermæle!

Abrahamson.

92.

Til en færøisk Folketone.

Paaskelokken kimed mildt fra den Danske Kyst,
Meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staar fast, alle Danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejer igen.

Ristet var i Mulm og Nat hid den tydske Hær,
Knap de Danske Drengs fik Tid at spænde Sværd.
Slutter Kreds o. j. v.

Uabent Bryst var Landeværn, Mod var Mandeskjold;
Tydsken maatte bygge af egne Lig sin Vold.

Ruglen peb, og Sværdet sang til Kartovers Brag;
Tydsken maatte lære det Danske Sprog den Dag.

Over Tyras brystne led Blod i Strømme randt;
Tydsken maatte købe hel dyrt, hvert Fjed han vandt.

Beagen er for Overmagt liden Flok tilsidst;
Men af Danmarks Vre den intet haver mist'.

Blegnet er saa mangen Kind, færre er de Faa;
Men for Danmarks Vre vi end er nok at slaa.
Slutter Kreds og staar fast, alle Danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejer igen.

Bloug.

93.

Egen Tone.

Slumrer sødt i Slesvigs Jord,
Dyrekøbt den blev ved Eder!
Sommeren sit Blomsterflor
Over Eders Grave breder;
Mindet flyver som en Fugl
Hen til Slesvigs grønne Bange,
Synger der fra Gravens Skjul
Ensomt sine simple Sange!

Ensomt, thi de brustne Blik
Ingen kærlig Haand har lukket,
Ingen Ben Jert Haandtryk fik,
Ingen hørte Afskeds sukket.
Men for Danmark Sukket lød,
For dets Fremtid, for dets Lykke —
Hvil da sødt i Jordens Skød,
Hvil da sødt i Gravens Skygge!

Mindets Fugl nu søge vil
Tidt til Eder hen, I Kære!
J, som med Begejstrings Ild
Stred og faldt for Danmarks Vre!
Seer da Lønner for Jert Mod:
Slesvigs Land er atter vundet!
Blodet binder — med Jert Blod
Har i det for evig bundet.

Skjøn er Døden, som J fik,
Ingen skjønnere der findes —
Derfor vil med vaade Blik
Heller ej vi Eder mindes;

Men hvor Danske Hjerter slaa,
Dg hvor Danske Toner klinge,
Skal med Stolthed Store, Smaa
Fædrelandets Tak Jer bringe!

H. P. Holst.

94.

Tone: Paaskeløkken timed mildt.

Rundet har sig Aarets Kredts
Fra hin Søndag stil',
Da Kong Fredrik lukked
Sit milde Dje til.

Slutter Kredts om hans Grav, alle Danske Mænd!
Thi vor Fremtids Banner vajer over den.

Da det var, som Danmarks Dag
Sluktes med hans Blik,
Som en Nattefygge
Hen over Folket gif.

Da det var, som Danmarks Held
Blegned med hans Kind:
Onde Barslers Angest
Laa tungt paa Folkets Sind.

Dg hvad vi fornam hin Dag,
Er fuldbyrdet alt:
Hans og Tyras Virke
Foruden Sværdsflag faldt.

Sønderjyllands dyre Jord
Er i Fjendevold,
Plettet Danmarks Væ
Dg brustent Rigets Skjold.

Danmarks gode Tid er endt
Fimbulvinter kom ;
Trængsel, Strid og Møje
Forkyndte Nornens Dom.

Hvad Kong Fredrik var for os,
Glemme vi dog ej ;
Thi hans lyse Minde
Skal vise os vor Vej.

Frihedsbrevet, han og gav,
Stande skal ved Magt ;
Thi ej bedre Værge
I Folkehaand blev lagt.

Dg som han mod Høj og Lav
Lige jevn var selv,
Loven imod Alle
Skal gjøre lige Skel.

Leve vi vort eget Liv
Paa vor egen Vis,
"Frederik den Danske"
Det vorde skal til Pris.

Stræbe vi mod Broderpagt
I trefoldigt Nord,
Træde vi vor Konges,
Vor tabte Høvdinges Spor.

Saadan skal Kong Fredriks Mand
Gaa fra Slægt til Slægt,

Dg hans Hæder leve
I Folkets Baretægt.

Slutter Kreds om hans Grav, alle Danske Mænd!
Thi vor Fremtids Banner vajer over den.

Bloug.

95.

Tone: Øverst mod Norden lyser en D.
Lige som Vølven i Nord-Folkets Gry
Steg over Sagnenes Bænde,
Talte om alt under Hav, over Sky,
Dukked som synkende Lande, —
Talen tilbage, evindeligt ny,
Skulde stande; —

Saadan i Nord-Folkets Nytid han staar, —
Under nys dukked hans Bænde, —
Synerne efter som Solstyer gaar
Over de havslagne Lande; —
Nord-Folkets Udset i tusinde Aar
Skal de rænde.

Ikke fra Drømmenes taagede Strand
Samled sig Grublerens Syner;
Nej, af det Kærligheds Havdyb, hvis Rand
Evigheds-Haabene bryner; —
Manderne aner et glimtende Gran,
Naar det lyner.

Synerne tog ham; — for mægtige Haand
Hjærternes Strengelæg hæved,
Folkene rejste sig, Fædreens Mand
"Kampaanden" Kampaaet hæved,
Synligt det blev paa de bristende Baaend,
At den leved.

Yndig igen som i sommergrøn Li
Slynged sig Sangene stille,
Spejled med Morgenens Rødme sig i
Daabsordets viede Kilde,
Lokked hvert Haab med Guds-Længsel i,
Did det vilde.

Nordiske Folk, vi ved Seerens Grav
Synker i Knæ for vor Fader,
Raaber, at han, som os Synerne gav,
Bejene ogsaa oplader!
Bantroens Strømme skil med din Stav
Du, vor Fader!

96.

Tone: Och juugfrun.

Hr. Villedmand og hans Mø saa pur,
— Strængen er af Guld —
De leged Guldtavl i hendes Bur.
Saa liflig leged han for sin Jomfru!

Dg hver Gang Guldtærningen randt omkring,
Da randt der en Taare paa Jomfruens Kind.

"Skjøn Jomfru, hvi er J saa sorrigfuld,
Dg monne J græde for røden Guld?"

Hvad heller mon er det for Sadel og Hest,
Hvad heller for mig, at jeg har Eder fæst?"

"Jeg græder slet ikke for Guld eller Hest,
Ej heller jeg græder, for J mig har fæst.

Jeg græder alene for Blidebro,
Der sank til Bunds mine Søstre to."

"J skal ikke græde for Blidebro,
J rider min Ganger med røde Guldsko.

Dg alle mine Svende, de sidde paa Rad,
De vogte Eder vel for det kolde Bad."

Den Jomfru, hun red over Blidebro,
Da snubled hendes Ganger paa fire Guldsko.

Der gled hendes Ganger med femten Guldsøm,
Dg Jomfruen sank for den stridige Strøm.

Den Jomfru oprakte sin hvide Haand:
"Min ædelig' Herre mig hjælpe til Land!"

Hr. Billemand taler til liden Smaadrenng:
"Du hente mig Harpen med røde Guldstræng!"

Hr. Billemand gif sig for Strømmen at staa,
Saa mesterlig kunde Guldharpen han slaa.

Han leged med Læmpe, han leged med List,
Ej rørte sig Fuglen og Løvet paa Kvist.

Han leged med Styrke, han leged med Gny,
Det gjælded i Bjerge, det runged i Sky.

Da revnede Barken paa Birk og paa Eg,
Dg Hornene sprang af det brølende Kvæg.

Dg saa slog han Harpen tilbunds i Harn,
At ud blæste Kraften af Troldens Arm.

Herop maatte Trollden fra dyben Sø:
"Hold op med din Kinglen, her er din Mø.

Her er med hende hendes Søstre to,
Du lade mig nu volde*) Vandet i Ro!"

*) Have i Vold, raade for.

"Velkommen den Ene, velkommen de To!
Men aldrig skal du volde Bandet i No."

Hr. Billemand Sværdet uddrog fuldglad,
Dg flakte faa Trollden hin Arge midtab.

Han trøstede sin Kære og Søstrene to:

— Strængen er af Guld —

"J ræddes aldrig mer for Blidebro!"
Saa liflig leged han for sin Jomfru!

97.

Egen Tone.

Højt blusser Luen over Lejreborg;
J blodrød Glans den flammer gennem Matten,
Hvor Kæmper tumles under Had og Sorg,
Mens Hjartvar røver Danmark Kongeskatten.

Højt blusser Luen over Lejregaard;
Kolf Krake mellem sine Kæmper blegner,
Men over Brandens Skin en Kvinde staar, —
Det Saga er, som paa sin Tavle tegner.

Højt blusser Lejren; i dens røde Glans
Hun rister Runen ind for alle Tider,
Saa hver Gang Folket har historisk Sans;
End hendes Billeder forbi os skrider.

Højt blusser Luen! det er Lejres Brand,
Hvor Troskab bløder, men hvor Falskhed falder,
Thi Danerfolket flokkes Mand ved Mand.

— End tegner Saga op i hver Tidsalder. —

Jacob Harrekilde.

98.

Tone: Hvor der vindes Laurbærkrans.

Mandefyn fra gamle Dage,
Valhals Guder, kom tilbage!
Drot for Stammen,
Fyld os sammen!
Spænd dit Belte, stærke Thor!
Lyse Frej, dit Sværd du svinge!
Højt lad, Hejmdal, Hornet klinge!

Naar I skue
Surturs Lue

Nærme sig til Eders Nord!

Kom tilbage med det høje
Maal for Mandens Sind og Dje,
Med de milde

Længsler's Kilde,

Med Bedrifsters Sejerskor!

Kom tilbage med det stærke
Præg af Stammens Modermærke,
Med det rige

Broderlige

Hjerteslag i hele Nord!

Fælles Minder, som vi eje,
Viser paa vor Fremtids Veje,

Saa vi hildes

Gj og skilles,

Men gaa frem i samme Spor.

Fælles skal vor Stræben være!

En vor Tro og een vor Vre!

I den gamle

Land vi samle

Et frit og mægtigt Nord!

VI. Af Menighedens Lovsang.

99.

Egen Tone.

Eller: Kommer hid I Piger smaa.

Ordet var fra Arilds=Lid,
Var og er og bliver,
Hvad vor Sjæl gjør vred og blid,
Knuser og opliver:
Ordet, som et Torden=Slag,
Ordet, som et Baaben=Brag,
Ordet, som det lyder!

Tungen ligger Hjærtet nær,
Talen i dets Tone,
Den er alle Hjerter fær,
Kan al Tvist udsone,
Ordet, som et Harpe=Slag,
Ordet, som et Favne=Tag,
Ordet, som det lyder!

Talens Strøm er Livets Flod,
Som den her kan rinde,
Risle=Bæk ved Blomster=Fod,
Fos fra Klippe=Linde,
Ordet, som en Bølge=Gang,
Ordet, som en Havfru=Sang,
Ordet, som det lyder!

Ord ej blot fra Mund til Mund
Gaar til Verdens Ende,

Farer og i allen Stund
Mellem Verdner tvende,
Ordet, som et Jule-Bud,
Ordet, som en Bøn til Gud,
Ordet, som det lyder!

Af Guds Ord blev Jorden grøn,
Af det Bølger blaane,
Af Guds Ord blev Himlen skøn,
Skinner Sol og Maane,
Ordet, som er Lys og Liv,
Ordet, som et Guddoms-Bliv,
Ordet, som det lyder!

Af Guds Ord en Efterklang
Alle Fugle sjunge,
Af det lagdes Ord og Sang
Paa vor bløde Tunge:
Ordet, som en Klokkklang,
Ordet, som en Bugge-Sang,
Ordet, som det lyder!

Om sig selv Dplysning skøn
Har Guds Ord os givet:
Det er Guds eenbaarne Søn,
Udtryk af Guds-Livt,
Ordet, som Guds Ja med Liv,
Ordet, som et Almagts-Bliv,
Ordet, som det lyder!

Mandens Kjøst kun raader Gud,
Hjærtets halv vor egen,
Lyder med i Jule-Bud,
Ligner Strænge-Legen,

Svarer, som en Efterklang,
Til Guds Engles Julefang,
Alt som Ordet lyder!

Livets Brød i allen Stund,
Ogsaa midt i Orken,
Det er Ordet af Guds Mund,
Det gjør Sjæle-Styrken,
Ordet, som et Vreskud,
Ordet, som et Englebud,
Ordet, som det lyder!

Grundtvig.

100.

Egen Tone.

Jeg fandt en Trøst, da Byrden tungest laa,
Mit vaade Blik et dejligt Billed' saa,
Jeg spurgte Gud: Hvi bøjer Korset ned?
Et Svar jeg fik, det gav mig atter Fred:

Dit Kors, det er et Favntag jo saa ømt,
Et Favntag, hvorom Verden ej har drømt;
Det varsler om, Du hviler i min Favn,
Det vidner om, du vandt et Barnenavn.

Et Favntag, ja, nu skuer jeg det grant,
Et Favntag Barnet hos sin Fader fandt;
Naar Han den Spæde trykker til sin Barm,
Da hviler Barnet i sin Faders Favn.

Da kan det skee, den største Kærlighed
Omfavner fastere, end selv den veed,
Og Barnet ømmer sig og græder smaat,
Skønt Kærligheden mente det saa godt.

Ja, jeg er svag, derfor jeg fældte Graad,
Da Korset saared' med sin skarpe Braad;
Mit Kød gjør ondt, men Anden takker til,
At Du, min Frelser, saa mig favne vil.

Saa vil jeg rolig ligge ved dit Bryst,
Dg lulle Hjærtet ind ved denne Trøst:
Du elsker mig, derfor Du favner fast,
Det er min Trøst, om end mit Hjærte brast.

Men jeg er svag, min Sjæl er syg og mat,
Kæf Livets Koser mig i Smertens Nat!
Dg skal mig Korset atter bøje ned,
Lad mig dog smage, det er Kærlighed!

Bilh. Birkebald.

101.

Egen Tone.

Vor Alderdoms Trøst og Støttestav,
Det er den Mand alene,
Som Frelseren os til Trøster gav,
Med klare Ord og rene,
Med Livets Ord af Herrens Mund,
Med Troens Ord af Hjærtensgrund,
Med Kærlighedens Glæde.

Trods Fjendernes bitre Dnk og Spot
Han veed det saa at mage,
Guds Menighed har det lyst og godt
Paa sine gamle Dage,
Et himmel-kærligt Brudensind,
I Hjærtet Fred og Smil paa Kind,
Guds Paradis for Dje!

Den spejled sig tidt paa Jorden saa
I alderstegne Kvinder
Med Djinene klare, himmelblaa,
Med rige Ungdoms-Minder,
Med Hjærte varmt, med Hoved lyst,
Med prøvet Tro, med Væsen tyst,
Med Mildheds-Majestæten!

Lykslevende Bruden færdes saa
I Tusindtal herefter;
Med Djinene brune, som med blaa,
Med yndig skjulte Kræfter,
Som Bølgen dyb, som Perlen klar,
Som Duften fin, som Fuglen snar,
Som Kærlighed elskværdig!

Saa graaner da kun, I gule Haar!
Dg kølnes, Sommerdage!
Ydmyger os kun, I Efteraar!
I skal os velbehage;
Thi mens det Gamle tæres hen,
Da blomstrer Nyt der op igen,
Som vinde kan og vare!

Saa hjælpes de ad, den Helligaand,
Som med Guds Kraft velsigner,
Dg Møderne-Hjærtet i Guds Haand,
Som hver en Kæmpe ligner;
Af Løvesæd da fødes Lam,
Hvis Stolthed er at ligne Ham,
Som bar al Verdens Synder!

Lad visne da kun som Græs og Løv,
Uffalde som Blomsterblade
Al Herlighed, som oprandt af Støv,
Og glimred paa Gyngefade!
Ved Livets Flod, i Korsets Læ,
Med Blomst og Frugt staar Livets Træ
Midt i Guds-Paradiset!

Grundtvig.

102.

Egen Tone.

Blomster i Vaar,
Milde Violer i Grønsværets Skød,
Smilende spaar:
Sejre vil Livet, hvor Solen frembrød:
Løfterne mange
Lyder i kvindrende Sange.

Blomster i Høst,
Barmere Farver og rigere Glans,
Djet til Lyst
Straaler saa kæft mellem Frugter i Krans,
Som om de vidste,
Kraften er størst paa det Sidste.

Verden med Ret
Seer sig i Spejl paa de falmende Løv,
Føler saa træt,
Arenes Tal gjør afmægtig og sløv,
Men i Guds Rige
Høst er en Vaar uden Lige!

Nyvakte Tro,
Glad som et Barn, men for Verden lidt sky,
Hilser du jo
Livet, som læsker med Kilderne ny.
O, men tilvisse,
Større Ting seer du end disse!

Fremad, ja frem,
Opad, ja op ad Forklarelsens Bjerg,
Hjemad, ja hjem,
Rejser du stærk dig, til Kæmpe fra Dverg,
Til du skal smile
Tryk ved den evige Hvile.

C. J. Brandt.

103.

Egen Tone.

Gud planted en Have fra Øst til Vest,
Til Jordklimpe-Folket hernelen,
Der Roserne duftede først og bedst,
Med alle Smaablomster i Eden.

Den Have sig strakte fra Hav til Hav,
Hvor Jevndøgn og Vaar haver hjemme,
Da Floderne fire den Kvægning gav
Med Undighed ej at forglemme.

Og midt i den Have stod Livsens Træ,
Paa det var Guds Mildhed at kende,
Han vil ej, at Folk de skal dø som Fæ,
Men leve med Ham uden Ende.

Men Kundskabens Træ paa Godt og Ondt
Desværre faldt dejligst i Dje,
Et lysteligt Syn det er tidt usundt,
Det lækreste haardt at fordøje.

Da, tænker jeg, Lærken var rød og gul,
Saa dejlig som Fønix at sige,
End graa synger hønt dog den lille Fugl,
Naar Sol monne dale og stige.

Hvor Eden var dejlig, slet Ingen veed,
De Lærde har Riv om dens Leje;
For nu er paa Alting vendt op og ned,
I Midten gaa Hvalernes Beje.

I Palmernes Hjem kun, som her til Lands,
Er Lævninger fine til Skue,
I Skyen kun Glimt af den første Glans,
Naar Tordneren spænder sin Bue.

Det kommer deraf, at den Jordklump fin,
Gud lavede op med sin Aande,
Har Lævninger nu kun af Lykken sin,
Nedsunket i Ve og i Vaande.

For Sølv fik vi Staalet og Bly for Guld,
Det ene maa ligne det andet,
Saa spejler sig Lykken for Mand af Muld
I Sky, som i Hav og paa Landet.

For Synden er kommer i Verden ind,
Har mer vi af Drk end af Eden,
Men bedst ogsaa bære kan nu vort Sind
Det ringe og grimme hernelleden.

Saa lad os i Verden om Edens Lyst
Ej spejde fra Bjergenes Toppe,
Men elske det Billed, vi har i Bryst,
Og Paradis søge hist oppe!

Grundtvig.

104.

Egen Tone.

Mellem Brødre kaldt den Lille
Og derhjemme yngst af Mar
Vandrede i Bang jeg stille,
Vogtede min Faders Faar!

Bønsende jeg gik og snitted',
Fingernem med Lyst til Sang,
Paa en Strængeleg jeg hitted':
Harpe sær med Orgelklang!

Til min Herre i det Høje
Hvem mon haver det fortalt?
Skjult er intet for hans Dje,
Men hans Dre mærker alt!

Engelen, som Han udsendte,
Tog mig fra min Faders Faar,
Salved' mig til Stort at vente,
Kroneguld i Kongens Gaard!

Var de smukke, var de høje,
Brødrene til Bogen kræng,
Naade fandt dog for Guds Dje
Kun den lille Hyrdedreng!

Siden voved' jeg at møde
Fættan baade lang og bred,
Han ved sine Guder døde,
Banded' mig i Helved' ned!

Sværdet af hans egen Skede
Traf jeg dog og fældte ham;
Livet mistede den Leede,
Israel afstrøg sin Skam!

Grundtvig.

105.

Egen Tone.

Ved Jordans Færgsteder
Med Køst som Skyens Døn,
I grove Badmels-Klæder
Stod Aarons yngste Søn!

Han svæved over Jæse
Guds Aand i Moder Skød,
Med Tidender fuldvisse
Hans Tordenstemme lød!

Han var en Køst i Orken,
Omsonst den lød dog ej,
Den selv med Kæmpestyrken
Beredte Herrens Vej.

Da kom en Mand til Floden,
En fattig Kvindes Søn,
Den Ydmugste paa Kloden,
Som Morgenrøden skjøn.

Han var fra gamle Dage,
Han var fra Englehjem,
Kun tretti Aar tilbage
Dog født i Bethlehem.

Han var Johannes' Frænde
For Gud og Folk paa Jord,
Og god var Han at kende,
For sandt var hvert Hans Ord.

Han sagde: "Jeg vil døbes,"
Johannes raabte: "Nej,
Det bedre kan behøves,
Om Du vil døbe mig!"

"Derom vi ej vil tale,
Men ret er, hvad jeg vil,
Lad mig kun dybest dale,
Saa gaar det rigtig til!"

Sig maa vel dybt nedbøje
En Mand med Byrde svar,
Og for Guds klare Dje
Alverdens Synd Han bar;

Den vilde Han udsone,
Til Bunds den sank med Ham,
Det klang fra Grens Throne:
Tilbeder det "Guds Lam!"

Johannes det ej vidste,
At Jesus var Guds Søn,
Før han saa Himlen briste
I Kraft af Herrens Bøn.

Igennem Skyers Hære
Guds Faderstemme brød:
"Du er min Søn den Kære,
Ja, Du er evig sød."

Dg fra den brustne Bue
Til Helten efter Bad
Kom Faderens Brevdue
Med Fredens Djeblad.

Det Blad var til os alle,
Men nærmest til de Smaa,
Som græde naar de falde,
Dg le, naar op de staa.

Til dem det bringer Duen
Bed Barnedaabens Elo,
Hvor Engle holde Huen,
Dg Herren døber selv!

Dg naar de blive store
Vorherres Sødskne smaa,
Da høre Englekore
De under Himmel blaa.

Da føle Guddomskræfter
De røre sig i Ler,
Da længes de kun efter
Hvad intet Dje ser!

O! Gud skee Lov for Daaben
I den Genbaarnes Favn!
Nu staar os Himlen aaben
I Jesu Christi Navn!

106.

Egen Tone.

Blomst kan visne, før Sol nedgaar,
Udsprunget i Morgenrøden,
Rosensblommen paa tolvte Aar,
Forældrenes Fryd laa for Døden!

Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

Kirkeværgen i Herrns Stad,
Jairos, var Pigenes Fader,
Lidt fra Kirke saa hjærteglad
Han gik gennem stille Gader.

Nu ved Sengen han sad forgrædt,
Han kunde det godt fornemme,
Døden var i hvert Aandedræt,
Dg Jesus, Han var ikke hjemme!

Bud da kom der med Il fra Havn,
At Jesus var vendt tilbage,
Op han foer da ved Jesu Navn
Dg fløj som en Fugl saa fage.

Paa sit Ansigt for Herrens Fod
Jairos, han bad i Nøden:
"Hjælp i Naade, o Mester god!
Min Eneste ligger for Døden!"

Folkestimlen var tæt og tvær,
Den brød sig kun lidt om Vaanden,
Sent det gik som til Jordefærd,
Mens Pigen hun opgav Aanden!

Snart gik Rygtet fra Mund til Mund,
Ulykker de spørges saa fage,
Jesus siger dog: "Tro du kun!
Med mig skal slet Ingen forsage!"

Grædefvinder om Vaaren stod,
Men vist er, hvad Jesus lover.
"Stille!" siger Han, "fat kun Mod!
For død er hun ikke, hun sover!"

Grædefvinder i Latter brast,
De græd kun for Guld det røde,
Jesus driver dem ud i Hast,
Han lider ej levende Døde!

Jesus griber den kolde Haand,
Det lyder: "Sid op, min Pige!"
Brat sig rejser med Liv og Aand
Et Kov fra de Dødes Rige!

Jesus siger: "Giv Pigen Brød,
Dg skænk hende Vin i Bæger!
Liljen bliver da rosenrød,
Dg Hjærtet sig vederkvæger!"

Ord der skal af det Tertejn gaa
Ustandset i Verden saa vide,
Til af Graven vi selv opstaa
Dg juble ved Frelserens Side.

Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

Grundtvig.

107.

Egen Tone.

Der ligger en Stad i det tyrkiske Land,
Som Kristne bør ej at forglemme,
Derfra gif vor Tro over bølgende Strand,
Dg der har vort Kristen-Navn hjemme ;
Den Stad ligger dejlig og svinger sig op
Ad Bjerget, fra Floden til Borgen paa Top,
Afbilde, hvad Kristne skal gjøre.

Ja, saa er den bygget, den hellige Stad,
Som Gud kalder Byen paa Bjerget,
Som Floden gjør frugtbar og vandrigh og glad,
Som Manden med Almagt har værget !
Som Taarnet paa Lind ligger Huset paa Hald,
Der synes at hælde og true med Fald,
Men trodser dog Helvedes Porte.

Den hellige Stad med sin Løve i Skjold,
Dg Vægtene, som ikke slumme,
Ej vindes med List og ej tages med Vold
Af Fjenderne mange og grimme,
Den tæller nu godt atten hundrede Aar
Dg lovsynger Ham, der i Dag som i Gaar
Kan Døden og Djævelen tvinge !

Vor Hjelm er vort Haab og vort Skjold er vor Tro,
Guds Ord baade Sværdet og Luren,
Vor Bøn i den Genbaarnes Navn er vor Bro,
Taalmødighed kalde vi Muren,
Vor Daab er vor Flod, ja vor Nil-Strøm saa fin,
Paa Bordet vi fattes ej Brød eller Vin,
Saa trodse vi Hungerens Plage !

Lad Vittighed spille og glimre paa Skjold!
Bort Skjold slukker gloende Pile.
Lad Grumheden rase mod Lavgærde-Vold!
Som Engle dens Murtinder smile.
Lad Hjelmen nedsænkes til Storhavets Bund,
Ja, lad den nedmanes til Helvedes Grund!
Den himler dog ikke desmindre.

O, hvem kan vel døve det lynende Sværd,
Det klinger, saa Stjerne brage!
Og hvem kan vel slaa den usynlige Hær,
Der kæmper for os alle Dage!
Ja, hvem er Hans Lige i Styrke og Mod,
Som throner i Himlen, til under Hans Fod
Af Fjenderne lægges den sidste!

Besmitte kan Tyrker den dejlige Stad,
Hvor Kristendom havde sin Bugge,
Men aldrig for Grumhed, for Haan eller Had,
Dog "Byen paa Bjerget" skal bukke,
Vor Tro og vort Haab, med Guds levende Ord,
Trods Helvedes Porte skal throne paa Jord,
Til Hiramerigs Porte oplades!
Grundtvig.

108.

Tone: Vær lovet Du, som evig vaager.

Opløst din Røst ved Luthers Munde,
Og syng det ud med Tone sød:
Lyksalig var den Ugte-Kvinde,
Hos hvem han fandt sit Moder=Skød!
Lyksaligt var det Moder=Bryst,
Hans Læber dieede med Lyst!

Syng sødt om ham med Læber røde!
Han en Guds Engel var paa Jord,
Han aldrig knuste Hjerter bløde,
Skønt der var Torden med hans Ord,
Den svage Gnist af Haab til Gud
Han pustede op, ej slukte ud!

For Hjærtets Krav og Kvindens Vre
Han kæmpede hjært med Mandens Sværd,
Henvejrede den mørke Lære,
At Kvinden ej var Manden værd,
Skønt under Hjærte bar i Løn
Marie Guds eenbaarne Søn!

Han raabte ud Guds Ord det rene:
Det er ej godt, som skrevet staar,
At Manden er paa Jord alene,
Thi Enlighed gjør bange Kaar;
Lad Mand og Kvinde sammen bo,
Om Glæden og om Sorgen to!

For Hjærtets Sprog paa Modersmaalet
Han kæmpede og med Løvemod,
Var Livet end fra Ordet stjaalet,
Vi fik dog ved hans Sejer Bod;
Guds Ord er paa vort Modersmaal
Guld=Væbler ligt i Sølv=Skaal.

Guds Ord, han sagde, klarer Sagen,
Som skrevet staar i Herrens Bog:
Apostlerne paa Pinte=Dagen,
De talte Alles Hjærtesprog,
Saa hver en Mand paa sit fornam
At Herren talte højt til ham!

Lyksalig, hvo Guds-Ordet hører,
 Saa vidned Luther, Herrens Præst,
 Naar det til Tro hans Hjærte rører!
 Højsalig, hvo det gemmer bedst,
 Dg tager kvindeligt i Favn
 Guds Helligaand i Jesu Navn!

Grundtvig.

109.

Egen Tone.

Herren taler: Drer, hører,
 Hver, som Dren har at høre med!
 Ordet, Livets Ord han fører,
 Som Han vil og kan til Tid og Sted,
 Dg hvor Ordet føres,
 Dg hvor Ordet høres,
 Der er Aand og Liv og Fred.

Hører, Drer i det Fjerne!
 J, som lytted i det høje Nord!
 J, som hellere end gerne
 Hører Aandens, Livets, Fredens Ord!
 J det skal fornemme,
 Det hos mig har hjemme,
 Følger mine Sendebud.

Hele tusend Aar tilbage
 Spaadomsordet af en Seers Mund,
 J vor første Biskops Dage,
 Genlød hos os i den grønne Lund,
 Herrens Køst med Aanden
 Hjærtet, Liljevaanden,
 Fik at høre sent, men sødt.

Baaret som paa Lynildsvinger
Røsten, som et himmelst Effata,
Kom i Følge med Guds Finger,
Kaldte frem et stort Halleluja;
Dret, gennemboret,
Luktes op for Ordet,
I hvis Røst er Mand og Liv

Folkemunden fik da Mæle,
Folketungen blev Gudsaaendens Tolk,
Og af Danmarks Barne sjæle
Skabte Jesus sig et udvalgt Folk:
Kristenmenigheden
Kær ad Hjærtedefreden
Tro og huld i Liv og Død.

Dren hellere end gerne
Laanes til Guds rige Naades Røst,
Og ved Blink af Vestens Stjerne
Skimtes Morgenrødens Guld i Øst;
Derfor Aftensangen
Smelter hen i Klengen
Af Guldkammens Hanegal.

Hører alle Folkestammer,
Som fik Dren til at høre med!
Fra det stille Hjærtetekammer
Bryder mægtig ud, til Tid og Sted,
Bryder ud i Sengen,
Skaber Vaar i Vangen
Herrens Røst med Mand og Liv!

Grundtvig.

110.

Egen Tone.

Bliv hos os, naar Dagen hælder,
Du kære Fader og Gud!
Bliv hos os, naar Mørket vælder
Af Nattens Sluser ud!

Henspred over Dal og Høje
Dit Stjerne-Klædebons Flig!
Saa lukke vi trygt vort Dje
Dg slumre sødt hos Dig.

Bliv hos os, og vi vil drømme
Om Englebørnens Fred;
Din Aand gennem Himmelstrømme
Vil suse til os ned.

Dg Kongen i Livets Rige
Vil favne alle de Smaa,
Paa Englenes Himmelstige
Skal Barnejæle gaa.

Bliv hos os, naar Dagen hælder,
Du kære Fader og Gud!
Dg Paradislyset vælder
Af Nattens Sluser ud.

Jngemann.

111.

Egen Tone.

Der staar et Slot i Besterled,
Tækket med gyldne Skjolde;
Dit gaar hver Aften Solen ned
Bag Rosenskyernes Bolde.

Det Slot blev ej med Hænder gjort,
Mageløst staar det smykket;
Fra Jord til Himmel naar dets Port;
Vorherre selv det har bygget.

Fra tusend Taarne funkler Guld;
Porten skinner som Havet;
Med Straalestøtter underfuld
Sig Borgen spejler i Havet.
Guds Sol gaar i sit Guldslot ind,
Skinner i Purpurklæder.
I Rosensky paa Borgens Lind
Staar Lysets Banner med Hæder.

Sol-Englen spinger Lysets Flag,
Vandrer til fjerne Lande;
Ham følger Liv og Lys og Dag
Bag Nattens brusende Bænde.
Lig Solen farer Livet hen,
Gaar til Forklaringskysten:
Med Glans opdukker Sol igen
Fra Paradiset i Østen.

Jngemann.

112.

Egen Tone.

Fred hviler over Land og By,
Ej Verden larmer mer,
Fro smiler Maanen til sin Skj,
Til Stjerne Stjerne seer.

Dg Søen blank og rolig staar
Med Himlen i sin Favn ;
Paa Dammen fjerne Bogter gaar
Dg lover Herrens Navn.

Det er saa stille og saa tyft
I Himmelen og paa Jord,
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der bor!

Slut Fred, o Hjærte, med hver Sjæl,
Som her dig ej forstaar!
Se, over By og Dal i Kvæld
Nu Fredens Engel gaar.

Som du, han er en Fremmed her,
Til Himlen staar hans Hu ;
Dog i det stille Stjærnestær
Han dvæler her som du.

D lær af ham din Aftensang :
Fred med hver Sjæl paa Jord !
Til samme Himmelen gaar vor Gang,
Afskilles end vort Spor.

Jngemann.

113.

Egen Tone.

Sov sødelig, sov blødelig,
Luf dine Dine til,
Gud-Fader udi Himmerig
Din Bogter være vil.

Dig Kristus gav et evigt Haab,
Han og for dig er død,
Dg til hans Liv du i din Daab
Bed Aanden er gensødt.

Han sender sine Engle ned
Om Buggen Kreds at slaa,
Thi luk dit Dje, Barn, med Fred,
Guds Djne aabne staa.

114.

Tone: Uforsagt vær paa Bagt.

Klokken slaar,
Tiden gaar,
Troen paa Ordet sin Prøve staar;
Er det faldet i Hjerte=Muld,
Dverstaar det vel Vinter=Kuld,
Bærer sin Evigheds=Frugt!

Klokken slaar,
Tiden gaar,
Haabet Guds Børn dog fejl ej slaar;
Det har Binger af Engleart,
Flyver til Himmels med Bønnens Fart,
Kommer tilbage med Svar!

Klokken slaar,
Tiden gaar,
Kærligheden ej tæller Aar;
Den kan gjøre det Gamle ungt,
Gjøre let det, der syntes saa tungt,
Vand den omskaber til Vin!

Klokken slaar,
Tiden gaar,
Ene Guds Naade urokket staar,
Den os fører saa tryggelig frem,
Bygger os hisset og her et Hjem,
Fylt med den sejrige Fred.

Klokken slaar
Tiden gaar,
Her har den bygget i tusend Aar
Hjærter hufvalet i Daners BANG,
Kimet til Kirke, og løftet med Sang
Fanen om Korsets Træ.

Klokken slaar,
Tiden gaar,
Aldrig udrinder Evigheds Aar,
Aldrig afblomstrer Guds Paradis,
Aldrig forstummer Hans Naades Pris!
Amen! Halleluja! Tak!

C. J. Brandt.

115.

Tone: Lovet være Du, Jesu Krist.

Syng med os baade Mark og Skov,
Gud til Ære, til Pris og Lov!
Underlig er hans Vej og Færd,
Altid Han er til Hjælp dog nær,
O, Gud skee Lov!

Syng med os, baade Land og Hav:
Hvad vi savned, det Gud os gav!
Synger med os, i Stjerner smaa,
Synger med os, i Bølger blaa:
O, Gud skee Lov!

Syng med os, baade Nat og Dag:
Gud forsvarer den Danske Sag!
Synger med os, I Gubber graa,
Synger med os, I Boder smaa:
O, Gud skee Lov!

Syng med os, hvem der elsker Fred,
Liv og Lys i al Kærlighed:
Derfor det Danske Blod udbrandt,
Derfor vi stred og Sejer vandt,
O, Gud skee Lov!

Syng med os, baade Blomst og Fugl
Lykken leger med Danmark Skjul!
Blomstre skal Freden her paany,
Kærlighed synge højt i Sky:
O, Gud skee Lov!

Syng med os, baade Synd og Mord:
Fred os skænker Guds-Fredens Ord,
Vandre det skal fra Favn til Favn,
Byde: Guds Fred! i Jesu Navn,
O, Gud skee Lov!

Syng med os, hvert et Hjærte godt:
Gud, Han seer dog paa Hjærtet blot,
Finder Han der den gode Grund,
Glæde Han saar der allen Stund!
O, Gud skee Lov!

116.

Egen Tone.

Har vi toppet, maa vi dale,
Det er Loven under Sol;
Hører det i høje Sale,
Høre det hver Kongestol!
Som for Haanden
Saa i Manden
Op og ned er Verdens Løb.

Naar med Herren Glans og Være
Du af Gud paa Bjerget faar,
Sig kun: Her er godt at være!
Du dog ej dig selv forstaar,
Om tillige
Du vil sige:
Det er bedst, vi blive her.

Ned ad Bakke, let at komme,
Om end tungt at tænke paa,
Maa vi, før vort Løb er omme,
Før vort rette Maal vi naa,
Skønt tilvisse
Over Isse
Over Bjerg og Sky det staar.

Lejret mellem Fjendehære,
Angest i Getsemane,
Sig kun: Her er slemt at være,
Hvor kun Mørke er at se!
Da du nemmer
Dg istemmer:
Det er bedst, vi gaar herfra!

Med det Ord gif Frelsermanden
Gennem Dødens Skyggedal,
Klippefast paa Afgrunds-Randen,
Længselsfuld til Himlens Sal,
 Det Højsæde
 At beklæde,
Som uroffelig bestaar.

Har med Ham din Sjæl sig højet,
Skjult sig selv med Flid i Muld,
Da du vorder ret ophøjet,
Kronet med det ægte Guld,
 Engle kvæde:
 Her er Glæde,
Ven, med Herren gik herind!

Ewig sand er Herrens Tale
Som i Himmel saa paa Jord:
Størst er de, som dybest dale
I Hans Navn og paa Hans Ord;
 I Hans Rige
 De skal stige
Til Hans Højheds fulde Maal!

Gavmild er Du, Jesus! Herre!
Med Dit Liv og med Din Aand;
Til det Bedre fra det Bærre
Led os med Din højre Haand,
 Saa det Gode,
 Som vi tro'de,
Majestætist vi opnaa!

Aften først, derefter Morgen,
Saa den gamle Regning lød,

Evig Fryd kun efter Sorgen,
Evigt Liv kun efter Død,
Vi maa fryde,
Før vi flyve,
Med og op gaar Jesu Spor!

Grundtvig.

117.

Egen Tone.

I Wittenberg i Sæxenland
Der er en Grav til Skue,
Der hviler sig en from Gudsmand
Alt under Kirke-Bue;
Hvad her han hed, det veed Enhver,
Som har sin Gud og Bibel kær,
Men hvad han hedder nu hos Gud,
Skal Engle for os sjunge ud,
Naar vi med ham forsamles!

Han lukked op den Bibel-Bog,
Som var saa fast forseglet;
Han saa, paa Herrens Syner klog,
Guds Herlighed i Spejlet,
Han laante Biblen Folkets Maal,
Han trodsed' Band og Staal og Baal,
Og, hvad der stred mod Herrens Ord,
Det sank paa Baal, det sank i Jord,
Thi Herrens Ord har Kræfter!

Trods List og Vold, trods Band og Baal,
Gik Ordet vidt om Lande,
Det talte Folkets Tunge-Maal
Alt op til Nørre-Strande,
Det lød ved Donaus Kilde-Væld,

Det højt genlød fra Dovre-Fjeld,
Ved Bloksbjerg og ved Hekla klang
Det liflig sødt i Kirkesang;
Da var det Lyst at leve!

Da han gik hjem, den fromme Mand,
Til Fader i det Høje,
Da sørged' Kristne vidt om Land
Med Suk, med Graad i Dje,
Han fulgtes til sit Hvilested
Af Læge og af Lærde med,
Ja, mangen Ridder gav og hold
Med Taarer salvede sit Skjold,
Men Herrens Ord dem trøstede.

Naar Herren saar sin gode Sæd
Sig Fjenden ej forsømmer,
Han Klinte strør paa samme Sted,
Mens Folket rolig drømmer:
Mens Folket sov, de lærde Mænd
Om Bogen stred med Mund og Pen,
Da gik det, som det maatte gaa,
At Klinten vorte højt paa Straa,
Og Kornet krøb i Jorden.

Lutherus! Paa det høje Nord
Profetisk du har peget!
Der, sagde du, skal bo Guds Ord,
Naar det fra os er veget!
Ak, vil dit Folk Guds Ord forsmaa,
Da gid det sees, du kunde spaa!
Bli'r Ordet husvildt trindt om Land,
Gid aldrig dog af Bøg og Gran
Det fattes her en Hytte!

Grundtvig.

I n d h o l d.

Numer	Side
98 Mandesyn fra gamle Dage.....	127
51 Alfader, Du, hvis Navn i Nord.....	59
6 Altid frejdig, naar Du gaar.....	10
7 Bladet i Bogen sig vender.....	11
110 Bliv hos os, naar Dagen hælder.....	147
102 Blomster i Vaar.....	133
106 Blomst kan visne, før Sol nedgaar.....	140
32 Brat af Slaget rammiet.....	37
84 Brede Sejl over Nordsjø gaar.....	107
43 Danste Hurra.....	49
55 Den gamle Rattergal i Danevangen.....	65
8 Den Ti, te Do drov fra mæ.....	11
24 Der aander en tindrende Sommerluft.....	28
46 Der er et yndigt Land.....	53
72 Der er i Nordens Hjærte.....	83
107 Der ligger en Stad i det tyrkiske Land.....	143
33 Der ligger et Land mod den evige Sne.....	39
111 Der staar et Slot i Vesterled.....	147
20 Der strømmer en Floed mod det evige Hav.....	23
40 Det suser i Nordens Skove.....	45
39 Du gamle, du friske, du fjeldhøga nord.....	45
49 Gja! hvor man nu tumler med Sønderjydens Land.....	57
76 En Kæmpe var paa Jorden.....	93
64 Et Lyset for de Lærde blot.....	77

Numer		Side
12	Fo alle de smaa Blomster.....	16
66	Folkeaaender rejse sig.....	79
112	Fred hviler over Land og By.....	148
17	Fremad er Verdens vilde Nøst.....	21
69	Frihed, du Nordens kjække Nø.....	84
67	Frihed er det bedste Ord.....	81
16	Fuglen sit Dje lukker.....	20
29	Fædreneland, ved den hølgende Strand.....	33
103	Gud plantede en Have fra Øst til Vest.....	134
75	Habor kom fra Norges Fjelde.....	91
89	Han var ingen mægtig Mand.....	114
26	Har jeg min Baad, mit Sejl og mit Næt.....	30
116	Har vi toppet, maa vi dale.....	153
79	Hejmdal, han stander paa Himmelbjerget.....	98
38	Hell dig, du høga nord.....	44
68	Helt tungt han efter sig Foden drog.....	83
109	Herren taler! Drer, hører!.....	145
41	Hil dig, vor Fane.....	46
96	Hr. Billemand og hans Nø saa pur.....	124
27	Hu hej, hvor er det vel friskt og let.....	31
63	Hvad Solskin er for det sorte Muld.....	75
65	Høje Nord, Friheds Hjem.....	78
97	Højt blusser Luen over Lejreborg.....	126
28	Hösten är komman, hör stormarnas gny.....	32
77	I alle de Riger og Lande.....	96
80	I gamle Dage det var en Gang.....	100
90	I Kongedybet stod et Slag.....	116
73	I Rosenlund under Sagas Hal.....	89
21	I Snee staar Ur og Buss i Skjul.....	24
117	I Wittenberg i Sarenland.....	155
47	Ja, vi elsker dette Landet.....	54
48	Jeg elsker Danmarks Bøgelunde.....	56
3	Jeg er en simpel Bondemand.....	6
100	Jeg fandt en Trøst, da Byrden.....	130
58	Jeg gif mig ud en Sommerdag at høre.....	68
25	Jeg har baaret Lærkens Vinger.....	29

Numer	Side
4	Jeg kører frem gennem Straalefryd..... 7
14	Jeg saa ham som Barn med det solrige Dje..... 18
23	Jeg saa kun tilbage..... 27
1	Jeg veed en Kilde saa sommersval..... 3
30	Jeg veed, hvor der findes en Have..... 35
35	Jeg vil værge mit Land..... 41
71	Jord, i hvis Favn der hades og myrdes..... 87
114	Klokken slaar, Tiden gaar.....150
88	Kolombo leged ved Havets Rand.....112
44	Kong Kristian stod ved højen Mast..... 50
45	Kung Karl, den unga hjelta..... 52
95	Ligesom Bølven i Nord-Folkets Gry.....123
37	Længe var Nordens herlige Stamme..... 43
5	Løft dit Hoved, du raske Gut..... 9
104	Mellem Brødre kaldt den Lille.....136
34	Mens Nordhavet bruser mod fjeldbyggt Strand..... 40
53	Millom Bakkor og Berg ut med Havet..... 63
54	Moders Navn er en himmelsk Lyd..... 64
15	Naar du vil paa Fjeldesti..... 19
57	Nu skal det aabenbares..... 67
9	Nu Tak for alt, ifra vi var smaa..... 12
78	Nu vaagner Holger Danske..... 97
18	Nødig sige vi Farvel..... 22
108	Opløst din Røst ved Luthers Minde.....143
99	Ordet var fra Arilds Tid.....128
2	Ord, som kan slagre højt mod Himlens Buer..... 4
92	Paasteflokken timed mildt.....119
94	Rundet har sig Aarets Kreds.....121
60	Sangen har Lysning..... 71
52	Se Norges Blomsterdal..... 61
22	Ser til Fuglene i Luften..... 25
81	Skjøn Freja, hun havde et Smykke.....101
85	Slaverne raadte paa Østerjø.....108
93	Slumrer sødt i Slesvigs Jord.....120
74	Sol er oppe..... 90
113	Sov sødelig, sov blødelig.....149

IV

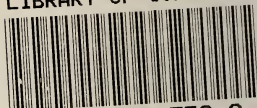
Numer		Side
115	Syng med os baade Mark og Skov.....	151
56	Udi de dybe Dale.....	66
13	Udrundne ere de gamle Dage.....	17
10	Undrer mig paa, hvad jeg faar at se.....	14
36	Unge Gjenbyrds Liv i Norden.....	42
61	Vaagner op nu alle Hjerter.....	72
105	Ved Jordans Færgesteder.....	137
19	Ved Solbjergslag.....	22
83	Velkommen fra de Døde.....	105
62	Velkommen hver, hvis Glæde er vort fælles Hjem.....	73
42	Vist stolt paa Rodans Bølge.....	47
31	Vi har et gammelt Fædreland.....	36
50	Vikingemoder, Dronning paa Havet.....	59
87	Vindene suse, og Boverne gaa.....	110
101	Vor Alderdoms Trøst og Støttestav.....	131
59	Vort Modersmaal er dejligt.....	70
91	Være Fred med Eder alle.....	118
11	Vær glad, naar Faren vejer.....	15
86	Vderst mod Norden lyser en D.....	109
70	Vejbliffet for hvert et Barn.....	85
82	Vnftet er lig en yndig Mø.....	102

LIBRARY OF CONGRESS



0 022 011 752 2

LIBRARY OF CONGRESS



0 022 011 752 2 ●